

Τεύχος #1 - Νοέμβριος 2022

Έκδοση της συντακτικής ομάδας του Μαύρου Κρίνου για την
ενίσχυση της Εθνικής Αυτονομίας και της Τρίτης Θέσης

Ο ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ

★ Ο Ιουλιανός και οι ήρωες ★ **CIA** και θεωρίες συννομωσίας
★ Οι ινδοευρωπαϊκές ρίζες του Σιιτικού Ιράν ★ **Jean Raspail**
★ Η τελευταία ομιλία του Λιονταριού ★ Συνέντευξη **Gabriele**
Adinolfi ★ Ανυπόληπτα γνωμικά ★ Εθνικιστές και πολιτισμός

Μετά την έκδοση του fanzine «Μαύρο Μέτωπο» στα πρώτα χρόνια της ύπαρξης της συντακτικής ομάδας και την πρόσφατη μπροσουρά για το NSBM, έχετε στα χέρια σας μια ακόμη έντονη «κραυγή» μας.

Ένα κάλεσμα όχι επειδή νιώθουμε «σωτήρες» ή «παράγοντες» κανενός αλλά επειδή νιώθουμε την ανάγκη να σπείρουμε ιδέες και απόψεις και εκτός του διαδικτύου. Μια κίνηση που αποτυπώνει μέρος της Ελληνικής «Τρίτης Θέσης» η οποία μετουσιώνει τις φωνές εκείνες που δεν ανέχονται τα ψέματα και τα σχέδια τόσο της παρακρατικής αστικής ακροδεξιάς όσο και της καθεστωτικής άκρας αριστεράς.

Μια φλόγα στο σκοτάδι της σύγχρονης ζοφερής πραγματικότητας, μια ριπή απέναντι στο κτήνος της αστικής δημοκρατίας, μια άρνηση ενάντια στα κελεύσματα του ανθελληνικού κράτους.

Η συντακτική ομάδα

<https://mavroskrinos.blogspot.com/>

blackmilitiagr@gmail.com

Ευχαριστίες στον συναγωνιστή Μέναιχμο για την διόρθωση των άρθρων και στον συναγωνιστή Αττικό Ζωγράφο για το εξαιρετικό εξώφυλλο και οπισθόφυλλο

Claudio Mutti

Ο Ιουλιανός και οι ήρωες

Μετάφραση: Nero Valois

Πηγή: διαδικτυακό αρχείο παραδοσιακών μελετών

www.centrostudilaruna.it

Η σανσκριτική λέξη *avatāra*, η οποία εκφράζει την έννοια της «επιφάνειας» της θεότητας σε ανθρώπινη μορφή, σύμφωνα με τον γραμματικό Pāṇini κυριολεκτικά σημαίνει «κάθοδος» από τον ουρανό στη γη, είναι η ίδια έννοια της αραβικής λέξης *tanzīl*, την οποία η ισλαμική ορολογία εφαρμόζει στην «κάθοδο» του θείου Λόγου με τη μορφή της αποκαλυμμένης Γραφής. Ο Ιουλιανός, από την πλευρά του, χρησιμοποιεί έναν όρο που χρησιμοποιείται ήδη από τον Πλωτίνο και τον Ιάμβλιχο, την πρόοδο, για να υποδείξει την «πομπή» από τον ουρανό στη γη που πραγματοποίησε ο Ασκληπιός, την οποία ο ίδιος ο Δίας δημιούργησε μεταξύ των νοητών και εκδηλώθηκε στους ανθρώπους μέσω της ζωοποιητικής ενέργειας του Ήλιου (Εναντίον των Γαλιλαίων, 200Α-Β). Γεννημένος από έναν θεό και ένα θνητό ον (νύμφη), ο Ασκληπιός ανήκει στις τάξεις εκείνων των όντων που, κατ' αναλογία, θα μπορούσαν να οριστούν ως τα αβατάρ της ελληνικής παράδοσης, είναι ενδιάμεσα όντα μεταξύ των Ολύμπιων Θεών και των ανθρώπων, που μερικές φορές ονομάζονται γενικά «θεοί», άλλες φορές «ήρωες» ή «ημίθεοι».

Μεταξύ αυτών των όντων, ήταν κυρίως ο Διόνυσος και ο Ηρακλής, αλλά και ο Αχιλλέας και ο Μέγας Αλέξανδρος που κυριάρχησαν στο πνευματικό

τοπίο της Ύστερης Αρχαιότητας και καθιερώθηκαν ως παραδειγματικά πρότυπα σοφίας και συγκαταλέγονται στις ηρωικές ιδιοφυΐες»(1), ως μια βαθιά και αποφασιστική επιρροή. Ο Ιουλιανός ταυτίστηκε με τον Διόνυσο και τον Ηρακλή από τον Θεμίστιο της Κωνσταντινούπολης, σχολιαστή του Αριστοτέλη, έναν «σοβαρό και ειλικρινά ενάρετο άνθρωπο, που συνδύαζε τη νοημοσύνη των πιο επίπονων φιλοσοφικών προβλημάτων με μια αίσθηση πραγματικότητας και χρησιμότητας από την οποία κλήθηκε να φροντίζει, με ιδιαίτερη προσοχή, για όλα τα σχετικά με την πολιτική ζωή»(2). Μάλιστα, διαβάζουμε στην Ιουλιανή Επιστολή προς Θεμίστιο (253B-C): "Αλλά τώρα εσύ, με την τελευταία σου επιστολή, έκανες τον φόβο μου μεγαλύτερο και μου έδειξες ότι το εγχείρημα είναι πιο δύσκολο σε όλα, λέγοντας ότι από τον Θεό με έχουν τοποθετήσει στο ίδιο μέρος όπου ήταν προηγουμένως ο Ηρακλής και ο Διόνυσος, οι οποίοι ήταν φιλόσοφοι και στην ίδια εποχή βασίλεψαν και καθάρισαν σχεδόν όλη τη γη και τη θάλασσα από το κακό που τις μολύνει». Όπως και ο Θεμίστιος, έτσι και ο Λιβάνιος συνέκρινε τον Ιουλιανό με τον Ηρακλή (3), ώστε να μη φαίνεται άτοπο να υποθέσουμε, μαζί με τον Augusto Rostagni, ότι «η παρομοίωση του Ιουλιανού με τον Διόνυσο και τον Ηρακλή (...) δεν πετάχτηκε εκεί τυχαία, μόνο για ρητορικό σκοπό, αλλά είχε μυθικό περιεχόμενο και προερχόταν κατευθείαν από τη συνείδηση των μυημένων. Με αυτό το όνομα, δηλαδή, και με αυτά τα προσχήματα είδαν τον Καίσαρα να μπαίνει στην πολιτική ζωή και να αφήνει για τη Γαλατία τους ομοπίστους και μυημένους που είχε στην Ανατολή."(4).

Ο Αυτοκράτωρ Ιουλιανός στη μητέρα των θεών

Αλλά είναι ο ίδιος ο Ιουλιανός που, στη ρητορική Κατά του κυνικού Ηράκλειου, ερμηνεύει τους μύθους σχετικά με τα κατορθώματα του Ηρακλή και τη γέννηση του Διονύσου. «Μέσα από την εξήγηση του Ηρακλή ως σωτήρα του κόσμου, χάρη στη συνεχή καθοδήγηση της Αθηνάς Πρόνοιας, ο Ιουλιανός στοχεύει να δημιουργήσει μια διπλή σύνδεση: στον ρόλο του ως μεσολαβητή και σωτήρα, ο Ηρακλής συνδέεται με τον Μίθρα, αλλά και σε άλλο επίπεδο, στον ίδιο τον Ιουλιανό, που εμφανίζεται ακριβώς ως δεύτερος Ηρακλής - Μίθρας, προορισμένος από τους θεούς να αποκαταστήσει την τάξη, θρησκευτική και πολιτική, στον ρωμαϊκό κόσμο»(5). Στην πραγματικότητα, ο Ιουλιανός αναγνωρίστηκε επίσης ότι είχε τη χαρακτηριστική «σωτηρειακή» ιδιότητα του Ηρακλή: δείτε για παράδειγμα πώς ο ανώνυμος Πανηγυρικός που συνέθεσε στον έπαινο του (6) επαναπροτείνει το μοτίβο του Αυτοκράτορα ως «σωτήρα του κατοικημένου κόσμου» (σωτήρ της οικουμένης), το οποίο μαρτυρείται ήδη σε σχέση με τον ιδρυτή της Αυτοκρατορίας, Ιούλιο Καίσαρα. Υπό αυτή την προοπτική, ακόμη και μια στρατιωτική επιχείρηση όπως η εκστρατεία

κατά της Περσίας «δεν ήταν μια απλή τιμωρητική εκστρατεία, που στόχευε στη διασφάλιση ορισμένου αριθμού ετών ειρηνικού εμπορίου» (7), αλλά ήταν μια πραγματική τελετουργική πράξη, όπως «εμφανίζεται αφομοιωμένη, μέσω της φιγούρας του ίδιου του Ιουλιανού, στην αποστολή του «καθαρισμού όλης της γης και της θάλασσας» που ο Θεός εμπιστεύτηκε στον Ηρακλή και τον Διόνυσο» (8).

Με αυτόν τον τρόπο, η σχεδιαζόμενη κατάκτηση της Περσίας είναι μια πράξη προσαρμογής σε αυτή την θεϊκή θέληση που είχε ήδη αποκαλυφθεί, για παράδειγμα, μέσω της Αινειάδας: ο επεκτατισμός της Ρώμης, «επανερμηνευόμενος με σωτηριολογικούς όρους πολύ κατάλληλους για τον τέταρτο αιώνα, αποτελεί την πτυχή της πιο σημαντικής καινοτομίας στην Ιουλιανή σκέψη, αλλά και, συνολικά, ουσιαστικής συνέχειας με την πολιτική, πολιτιστική, θρησκευτική και στρατιωτική παράδοση της Αυτοκρατορίας» (9). Η ίδια εξήγηση που πραγματοποιήθηκε από τον Ιουλιανό τονίζει, στον Ηρακλεώτικο συμβολισμό, αυτή την αυτοκρατορική αξία που η φιγούρα του Αλκείδος θα συνεχίζει να εκφράζει ακόμη και κατά τον Μεσαίωνα (10). Συγκεκριμένα, ο Ιουλιανός προτείνει μια ορισμένη αναλογία μεταξύ του Ηρακλή και του Άττη, καθώς και οι δύο, ξεκινώντας από μια ημι-θεϊκή συνθήκη, συνειδητοποιούν την τέλεια ένωση με το Θείο: μόλις ελευθερωθεί από το σαρκικό περίβλημα, η ψυχή του Ηρακλή επιστρέφει ενιαία στην όλοτητα του Πατέρα (Ύμνος στη Μητέρα των Θεών, 167Α).

Όσο για τον Αχιλλέα, η μητέρα του Ιουλιανού, η Βασιλίνα, είχε ήδη λάβει από όνειρο την ανακοίνωση ότι ο γιος της θα ήταν «ένas νέος Αχιλλέας», και ο Ιμέριος και ο Λιβάνιος, από την πλευρά τους, είχαν επίσης επιμείνει σε αυτή τη σχέση του Ομηρικού ήρωα με τον Ιουλιανό. Το ότι ο Πηλείδης αντιπροσώπευε ένα παράδειγμα προς μίμηση στα μάτια του τελευταίου, μαρτυρείται από αυτά τα λόγια μιας επιστολής προς τον Οριβάσιο, που φαίνεται να εκφράζει ένα ιδανικό ζωής εμπνευσμένο από τον πρωταγωνιστή της Ιλιάδας: «Είναι καλύτερα να ενεργείς καλά για λίγο καιρό, παρά κακό για πολύ καιρό» (385D). Αλλά η αφοσίωση του Ιουλιανού στον Αχιλλέα αποδεικνύεται και από την επίσκεψη στους ιερούς τόπους της Τρωάδας, την οποία ο Αύγουστος πραγματοποίησε ευσεβώς υπό την καθοδήγηση του τοπικού επισκόπου, κάποιου Πήγασιου, ο οποίος, ειπώθηκε, «προσευχήθηκε στον Ήλιο κρυφά και τον λάτρευε» (Επιστολή 79 Bidez-Cumont, 19 Wright). Ο Πηγάσιος συνόδευσε τον Ιουλιανό στο ηρώο του Έκτορα, όπου ήταν ορατά ίχνη πρόσφατων θυσιών, στο ιερό της Αθηνάς Ηλείας, που ήταν άθικτο και καλά διατηρημένο • και τέλος στο Αχιλλείο, που επίσης βρέθηκε σε άριστη κατάσταση διατήρησης. Ο Ιούλιος Καίσαρας είχε ήδη προσευχηθεί στον τάφο του Αχιλλέα και,

πριν από αυτόν, ο Μέγας Αλέξανδρος (που καταγόταν από τον Αχιλλέα από την πλευρά της μητέρας του, ενώ η πατρική του γενεαλογία τον οδηγούσε πίσω στον Ηρακλή). Σχεδόν θα αναρωτιόταν κανείς αν εκείνα τα μέρη, τα οποία χίλια εκατό χρόνια αργότερα θα είχε επισκεφθεί ο ιδρυτής ενός άλλου μεγαλειώδους αυτοκρατορικού οίκου, ο Μωάμεθ Β' του οίκου του Οσμάν (11), δεν περιβαλλόταν από μια ιδιαίτερη αύρα, που το έκανε ένα είδος προσκληνυματικού προορισμού για δημιουργούς αυτοκρατοριών.

Αυτή ήταν, επομένως, μία από τις συνθήκες υπό τις οποίες ο Ιουλιανός συνδέθηκε ιδανικά με τον Μέγα Αλέξανδρο, για τον οποίο, όπως θυμάται ο Τζιοβάνι Μποκάτσιο, πίστευε ότι δεν του έλειπε «ούτε ηθική ούτε τύχη» (12). Λέγεται ότι ο Ιουλιανός άρχισε συνειδητά να μιμείται τον Αλέξανδρο, σε σημείο να τον θεωρεί «πρότυπο και ήρωα, όπως είχε ήδη κάνει ο θεός του Κωνσταντίνος» (13), όταν δήλωσε επίσημα τον εαυτό του γιό του Ήλιου, με παρόμοιο τρόπο μάλιστα ο Μακεδόνας είχε αυτοανακηρυχθεί γιος του Άμμωνα. Σχετικά, δείτε την επιστολή του Αυτοκράτορα προς τους Αλεξανδρινούς: σε αυτή διακηρύττει, εκείνος ο «άνθρωπος ο αφοσιωμένος στους θεούς» που υπέταξε την Αίγυπτο και εκεί ίδρυσε μια από τις πολλές πόλεις που πήραν το όνομά τους από αυτόν, τη μεγαλύτερη και πιο διάσημη από όλους. Ο Αλέξανδρος ο Μακεδόνας ξαναζεί στην ιστορία του Ιουλιανού: η μητέρα του τελευταίου είχε προβλεφθεί ότι από αυτήν θα γεννιόταν ένας νέος Αλέξανδρος, ο οποίος θα πραγματοποιούσε το εγχείρημα του πρώτου ενώνοντας την Ανατολή και τη Δύση σε μια ενιαία Αυτοκρατορία. Ο Ιουλιανός λοιπόν πίστεψε στα λόγια του Μαξίμου της Εφέσου, όταν τον διαβεβαίωσε ότι ήταν προορισμένος να υπερβεί τα κατορθώματα του Μακεδόνα. Από την άλλη, δεν του εμφανίστηκε πολλές φορές η ψυχή του Αλέξανδρου στο όνειρό του, υποδεικνύοντας του έναν δρόμο και μετά εξαφανίστηκε; Κατά τον θάνατο του Αυγούστου, σύμφωνα με έναν μύθο, οι περαστικοί είδαν δύο ψυχές να αναδύονται από το σώμα του: πρώτα του Ιουλιανού και μετά του Αλέξανδρου. Παρόμοια με δύο πυρσούς, έγιναν δύο σφαίρες φωτιάς, μετά δύο κυματίζουσες ροές που ενώθηκαν με τα αμέτρητα αστέρια του στερεώματος.

Ποιο ήταν το εγγενές μήνυμα σε έναν θρόνο σαν αυτόν; Σκέφτηκαν οι εκφραστές της ύστερης Ελληνικής Αρχαιότητας ότι η ίδια δύναμη έδρασε στον Αλέξανδρο και τον Ιουλιανό και ότι οι υπάρξεις τους ήταν δύο «παράλληλες ζωές» στις οποίες είχε εκδηλωθεί μια ενιαία αρχή; Εάν θέλουμε να προσπαθήσουμε να δώσουμε μια απάντηση σε αυτό το ερώτημα, είναι απαραίτητο να εγκαταλείψουμε το «επιστημονικό» έδαφος της ιστορικής έρευνας και να πάμε σε αυτό της ιερής ιστορίας. Και τότε είναι καλύτερο να στοχαστούμε στις επιπτώσεις ενός επιθέτου που αποδίδεται στον Μέγα Αλέξανδρο, αυτό του «Δικέρατου», το οποίο

ερμηνεύτηκε σε σχέση με τους «δύο αιώνες», τους «δύο αιώνες», τους «δύο κύκλους» του Αλέξανδρου. Σύμφωνα με ορισμένους, ο Αλέξανδρος έζησε δύο αιώνες. Ποιος ήταν όμως ο δεύτερος αιώνας του; Συνέπεσε όντως με του Ιουλιανού; Η αναζήτηση για την Πηγή της Ζωής, την οποία ανέλαβε ανεπιτυχώς ο Αλέξανδρος στη Χώρα του Σκότους υπό την καθοδήγηση του Χιδρ (14), συνεχίζεται, όμως σε δεύτερη φάση, από τον Ιουλιανό, μνημένο στα ηλιακά μυστήρια του Μίθρα και προάγγελο της λατρείας του Ήλιου. Ο οδηγός είναι πάντα ο ίδιος, γιατί είναι ο εσωτερικός δάσκαλος που είναι Ένα με τον αληθινό Εαυτό. Από την άλλη, ο Χιδρ, η επιφάνεια μιας πολύ υψηλής πνευματικής δύναμης, ταυτίζεται με τον Ήλιο, ο οποίος, τόσο για τον ηλιακό χαρακτήρα του όσο και για μια σαφή φωνητική αναλογία, ανακαλεί ρητά τον Ήλιο. Και το βασίλειο του Khidr, στον απώτερο Βορρά, «είναι γνωστό με το όνομα Υήη, που είναι και το όνομα του Ήλιου» (15). Αλλά ο Ήλιος εγκατέλειψε τον Ιουλιανό στη συμβολή των δύο ποταμών, του Τίγρη και του Γύνδη, όπως ο Χιδρ είχε εγκαταλείψει τον Αλέξανδρο στη συμβολή των δύο οδών. Η Αυτοκρατορία περιμένει ακόμα τον Αποκαταστάτη της.

Σημειώσεις

- (1) *Vir profecto heroicis connumerandus ingeniis*, Ammiano Marcellino, XXV, 4, 1 (The Stories, μτφρ. Antonio Selem, UTET, Torino 1973, δεύτερη έκδοση, σ. 711).
- (2) Augusto Rostagni, Παράρτημα II, στο: *Giuliano the Apostate, The restoration of paganism*, Fratelli Melita Editori, La Spezia 1988, σ. 29-30.
- (3) Προσευχή XII, 27, 44. XIII, 27, 48; XVIII, 32, 39.
- (4) A. Rostagni, ό.π. cit., p. 384.
- (5) A. Guida, *An anonymous panegyric for the Emperor Julian*, Leo S. Olschki Editore, Florence 1990, σ. 132.
- (6) Arnaldo Marcone, *Commentary*, στο: *Giuliano Imperatore, To the Mother of the Gods και άλλες ομιλίες*, cit., P. 257.
- (7) N. Gatta, *Giuliano Imperatore*, Editions of Ar, Padua 1995, σελ. 171.
- (8) N. Gatta, ό.π. cit., σ. 172.
- (9) N. Gatta, ό.π. cit., ό.π.
- (10) Ως προς αυτό, περιοριζόμαστε να αναφέρουμε δύο περιπτώσεις. Το πρώτο αναφέρεται στον Φρειδερίκο Α' της Σουηβίας, ο οποίος στο σκληρό κατηγορητήριο κατά των ανταρτών δήμων που εκφωνήθηκε ενώπιον της

Ρωμαϊκής Γερουσίας, επικαλέστηκε "το ρόπαλο του Ηρακλή". Στα μάτια εκείνου που για τον Δάντη ήταν ο «καλός Μπαρμπαρόσα», η κατάχρηση των πόλεων της Λομβαρδίας ήταν ένα γεγονός παρόμοιο με αυτό της επίθεσης στον Όλυμπο που εξαπέλυσαν οι τελλουρικές δυνάμεις, όταν ο Ηρακλής, σύμμαχος των Ουράνιων, είχε πολεμήσει με ρόπαλο ενάντια στους Γίγαντες και τους Τιτάνες. Η δεύτερη περίπτωση αφορά την παρουσία της μορφής του Ηρακλή σε δύο ιερά κτίρια που χτίστηκαν από την συντεχνία των Comacini Magisteri: το Βαπτιστήριο της Πάρμα και τον Καθεδρικό Ναό της Φιντένζα. Το μοτίβο του νικημένου από τον Ηρακλή λιονταριού της Νεμέας, που επαναλαμβάνεται στα δύο κτίρια, έχει πιθανή σχέση με τις ιεροτελεστίες της βασιλικής επενδυτικής, αφού στην αρχαϊκή περίοδο τόσο στην Ελλάδα όσο και στη Μικρά Ασία προηγούνταν τη στέψη του ηγεμόνα τελετουργικός αγώνας του βασιλιά με άνδρες μεταμφιεσμένους σε άγρια θηρία. Για τη μορφή του Ηρακλή στην αυτοκρατορική συμβολική του Μεσαίωνα, βλ. τα δοκίμιά μας *Symbolism and sacred art, Editions under the Veltro banner, Parma 1978* και *L'Antelami and the myth of the Empire, Editions under the Veltro banner, Parma 1986*.

(11) Για την επίσκεψη του Πορθητή της Κωνσταντινούπολης στο λόφο του Αχιλλέα και στον τώμβο του Αϊας, βλ. Franz Babinger, *Mohammed the Conqueror and his time*, Einaudi, Turin 1977, σελ. 224.

(12) Giovanni Boccaccio, *De casibus virorum illustrium*, VIII, 2.

(13) P. Athanassiadi-Fowden, *The Emperor Julian*, Rizzoli, Milan 1984, σελ. 208.

(14) Η ιστορία του Αλέξανδρου και του Χιντρ σε αναζήτηση της Πηγής της Ζωής διηγήθηκε από τον Firdusî στο *Shâhnâmeh* (Firdusi, *The Book of the Kings*, trans. It. By Italo Pizzi, 8 vols., Unione Tipografica Editrice, Torino 1886 - 1889, τ. V, σ. 589) και στη συνέχεια από τον Nizâmî στο πρώτο μέρος του *Eskandarnâmeh* (Nizâmî, *Sharafnâmeh*, επιμέλεια H. Pizhmân Bakhtyârî, Tehran 1345 H). Ο θρύλος, που δημιουργήθηκε για έναν αυθεντικό αλεξανδρινό πυρήνα, εξαπλώθηκε γρήγορα σε όλο τον μουσουλμανικό κόσμο, από το Μαρόκο έως τη Μαλαισία. Βλ. Dario Carraroli, *The legend of Alexander the Great*, Fornî, Bologna 1979, σ. 150-208 • βλ. AA. VV., *Συνέδριο για τον Πέρση ποιητή Nizâmî και τον Ιρανό θρύλο του Μεγάλου Αλεξάνδρου*, Εθνική Ακαδημία των Lincei, Ρώμη 1977.

(15) Ananda K. Coomaraswamy, *Khwâjâ Khadir and the fountain of life*, στο *Journal of Traditional Studies*, n. 20-21, Ιούλιος-Δεκέμβριος 1966, σελ. 140. Σχετικά με τη χώρα του αγγέλου Yûh, στην οποία βασιλεύει ο Al-Khidr, βλ. C. Mutti, *Hyperborea*, στο *Vie della Tradizione*, 125, σ. 28-36.

Η CIA ΕΠΙΝΟΗΣΕ ΚΑΙ ΟΠΛΟΠΟΙΗΣΕ ΤΟΝ ΟΡΟ "ΘΕΩΡΙΑ ΣΥΝΩΜΟΣΙΑΣ"

γράφει ο Άρης Αρίων

DISPATCH

Chief's, Certain Stations and Bases

Document Number **1035-960**

For FOIA Review on **SEP 1976**

2 Countering Criticism of the Warren Report

CONTINUATION OF
DISPATCH

CENTRAL INTELLIGENCE AGENCY
UNITED STATES OF AMERICA

CW

a. To discuss the publicity problem with liaison and friendly elite contacts (especially politicians and editors), pointing out that the Warren Commission made as thorough an investigation as humanly possible; that the charges of conspiracy critics are without serious foundation, and that further speculative discussion only plays into the hands of the opposition. Point out also that parts of the conspiracy talk appear to be deliberately generated by Communist propagandists. Urge them to use their influence to discourage unfounded and irresponsible speculation.

Η συνήθης μομφή περί "Συνομωσιολογίας"

Όλοι εξ ημών που εκστομούμε ή γράφουμε την αλήθεια, κατηγορούμαστε ως "συνομωσιολόγοι" από τα διεφθαρμένα ΜΜΕ, τους εξομότες πολιτικούς, τους έμμισθους ρουφιάνους και τους χρήσιμους ηλιθίους του συστήματος. Τούτο, όχι τυχαία, δεν συμβαίνει μόνο στην Ελλάδα, αλλά σχεδόν σε όλες τις χώρες του κόσμου.

Δολοφονία Τζ. Φ. Κένεντι και η "Έκθεση Γουώρεν"

Μετά την δολοφονία του Τζον Φ. Κένεντι που πραγματοποιήθηκε στις 22 Νοεμβρίου 1963, στο Ντάλλας του Τέξας, συστήθηκε η "Επιτροπή Γουώρεν" (επίσημα ονομάζοταν, Προεδρική Επιτροπή) για να διερευνήσει (στην ουσία για να συγκαλύψει) την δολοφονία του αμερικανού προέδρου. Η εν λόγω επιτροπή, συστήθηκε από τον αμερικανό πρόεδρο Λίντον Τζόνσον, με το Προεδρικό διάταγμα 11130 στις 29 Νοεμβρίου 1963, ενώ όλα τα μέλη επιλέχθηκαν καθ' υπόδειξη των διεθνών Χαζάρων τραπεζιτών. Το τελικό πόρισμα έκτασης 888 σελίδων, γνωστό ως "Έκθεση Γουώρεν", παρουσιάστηκε στον πρόεδρο Λίντον Τζόνσον στις 24 Σεπτεμβρίου 1964 και δόθηκε στην δημοσιότητα τρεις ημέρες αργότερα. Η έκθεση κατέληξε ότι αποκλειστικά υπεύθυνος και δράστης δολοφόνος του Τζον Φ. Κένεντι, ήταν ο Λη Χάρβεϊ Όσβαλντ.

Ωστόσο, από τα δημοσιευθέντα στοιχεία προέκυψαν περισσότερα ερωτηματικά από ερευνητές και αναλυτές περί της δολοφονίας του Τζον Φ. Κένεντι, οι οποίοι εύλογα αμφισβητούσαν ευθέως ότι ο αμερικανός πρόεδρος πυροβολήθηκε από έναν μόνο δράστη και όχι μόνον ...

Η CIA επινόησε και οπλοποίησε τον όρο "Θεωρία Συνωμοσίας"

Έτσι λοιπόν, προκειμένου να φιμωθεί κάθε ανεξάρτητος ερευνητής, αναλυτής και γενικά όποιος αμφισβητούσε το τελικό πόρισμα της "Έκθεσης Γουώρεν", η CIA επινόησε τον όρο "Θεωρία Συνωμοσίας" και τον οπλοποίησε, παρέχοντας στο διηνεκές επιχειρηματολογία αποδόμησης όποιου τολμά να δημοσιεύει την αλήθεια και διατυπώνει άποψη διαφορετική με την επικρατούσα κατεστημένη και υπαγορευόμενη κυβερνητική προπαγάνδα (αφήγημα).

Η CIA στένει σε MME μνημόνιο καθοδήγησης

Η CIA στις 4 Ιανουαρίου του 1967, απέστειλλε έγγραφο memo με κωδικό #1035-960 στα "συνεργαζόμενα" MME (δηλ. στα MME που ήσαν απευθείας υπό το payroll της CIA). Συγκεκριμένα, απεστάλη στα εξής MME: CBS, ABC, NBC και New York Times.

Εισαγωγή του όρου "Θεωρία Συνωμοσίας" στο έγγραφο #1035-960 της CIA

Παραθέτω λοιπόν ακριβή μετάφραση του καίριου αποσπάσματος που εμπεριέχεται στο εν λόγω έγγραφο της CIA.

"Έγγραφο CIA #1035-960

Αναφορικά με την κριτική της Έκθεσης Γουώρεν

1. Η ανησυχία μας. Από την ημέρα της δολοφονίας του Προέδρου Κένεντι και μετά, υπάρχουν εικασίες γύρω από την ευθύνη για την δολοφονία του. Αν και αυτό διεκόπη για κάποιο χρονικό διάστημα από την έκθεση της Επιτροπής Γουώρεν, (η οποία εμφανίστηκε στα τέλη Σεπτεμβρίου 1964), διάφοροι συγγραφείς τώρα είχαν χρόνο να σαρώσουν τη δημοσιευθείσα έκθεση και τα έγγραφα της Επιτροπής για νέες προφάσεις για ανάκριση, υπήρξε ένα νέο κύμα βιβλίων και αρθρογραφίας που επικρίνουν τα πορίσματα της Επιτροπής. Στις περισσότερες περιπτώσεις, οι επικριτές υποθέτουν την ύπαρξη κάποιου είδους συνωμοσίας και συχνά έχουν υπονοήσει ότι εμπλέκεται η ίδια η Επιτροπή. Πιθανότατα ως αποτέλεσμα της αυξανόμενης αμφισβήτησης της έκθεσης της Επιτροπής Γουώρεν, μία δημοσκοπήση της κοινής γνώμης όπου πρόσφατα έδειξε ότι το 46% του αμερικανικού κοινού δεν πιστεύει ότι ο Όσβαλντ ενήργησε μόνος, ενώ περισσότεροι από τους μισούς ερωτηθέντες πιστεύουν ότι η Επιτροπή είχε αφήσει κάποια ερωτήματα αναπάντητα. Αναμφίβολα, οι δημοσκοπήσεις στο εξωτερικό θα δείξουν παρόμοια ή ενδεχομένως πιο δυσμενή αποτελέσματα.

2. Αυτή η τάση γνώμης, προκαλεί ανησυχία για την κυβέρνηση των ΗΠΑ, συμπεριλαμβανομένου του οργανισμού μας. Τα μέλη της Επιτροπής Γουόρεν, φυσικά επιλέχθηκαν για την ακεραιότητά τους, την εμπειρία και την εξέχουσα θέση τους. Εκπροσώπησαν και τα δύο μεγάλα κόμματα, και αυτοί και το επιτελείο τους προήλθε σκοπίως από όλους τους τομείς της χώρας. Ακριβώς λόγω της θέσης των Επιτρόπων, οι προσπάθειες να αμφισβητηθεί η ορθότητα και η σοφία τους, τείνουν να θέσουν σε αμφιβολία ολόκληρη την ηγεσία της αμερικανικής κοινωνίας. Επιπλέον, διαφαίνεται να υπάρχει μία αυξανόμενη τάση που υπονοεί ότι ο ίδιος ο Πρόεδρος Τζόνσον, ως το μοναδικό πρόσωπο που θα μπορούσε να λεχθεί ότι ωφελήθηκε, ήταν κατά κάποιο τρόπο υπεύθυνος για την δολοφονία.

Υπονοούμενα τέτοιας σοβαρότητας, επηρεάζουν όχι μόνο το άτομο που το αφορούν, αλλά και ολόκληρη τη φήμη της αμερικανικής κυβέρνησης. Ο ίδιος ο οργανισμός μας, εμπλέκεται άμεσα: μεταξύ άλλων γεγονότων, συνεισφέραμε πληροφορίες στην έρευνα. Οι συνωμοσιολόγοι έχουν συχνά επιρρίψει υποψίες στον οργανισμό μας, για παράδειγμα με τον ψευδή ισχυρισμό ότι ο Λη Χάρβεϊ Όσβαλντ εργάζοταν για εμάς. (Σημ: πλέον είναι απολύτως τεκμηριωμένο ότι ο Λη Χάρβεϊ Όσβαλντ ήταν πράκτορας της CIA). Ο στόχος αυτού του εγγράφου είναι να παράσχει υλικό αντίκρουσης και απαξίωσης των ισχυρισμών των συνωμοσιολόγων, έτσι ώστε να περιοριστεί η κυκλοφορία τέτοιων ισχυρισμών σε άλλες χώρες. Πληροφορίες παρασκηνίου παρέχονται σε μια διαβαθμισμένη απόρρητη ενότητα και σε έναν αριθμό αποχαρακτηρισμένων συνημμένων εγγράφων.

3. Δράση. Δεν συνιστούμε να ξεκινήσει η συζήτηση για το θέμα της δολοφονίας εκεί όπου ήδη δεν υπάρχει. Όπου η συζήτηση είναι ενεργή, [επιχειρησιακά] ζητούνται οι εξής κατευθύνσεις:

α. Να συζητήσετε το πρόβλημα της δημοσιότητας με [...] και φιλικές επαφές της ελίτ - ιδιαιτέρως πολιτικούς και εκδότες - επισημαίνοντας ότι η Επιτροπή Γουόρεν έκανε μία κατά το ανθρωπίνως δυνατόν πιο ενδελεχή έρευνα, ότι οι κατηγορίες των επικριτών δεν είναι άνευ σοβαρής θεμελίωσης και ότι η περαιτέρω συζήτηση εικασιών παίζει μόνο προς όφελος της αντιπολίτευσης. Επίσης, επισημάνετε ότι τμήματα της συνωμοσιολογικής συζήτησης, φαίνεται να δημιουργούνται σκοπίμως από κομμουνιστές προπαγανδιστές. Προτρέψτε τους, να χρησιμοποιήσουν την επιρροή τους για να αποθαρρύνουν τον αβάσιμο και ανεύθυνο υποθετικό προβληματισμό.

β. Να χρησιμοποιηθούν προπαγανδιστικά μέσα για να [αρνηθούν] και να αντικρούσουν τις επιθέσεις των κριτικών. Κριτικές βιβλίων και κύρια άρθρα, είναι ιδιαιτέρως κατάλληλα για αυτόν τον σκοπό. Τα μη απόρρητα

συνημμένα έγγραφα σε αυτήν την καθοδήγηση, πρέπει να παράσχουν χρήσιμο υλικό υπόβαθρο για να μεταβιβαστεί στους πράκτορες δημοσιογράφους μας. Το τέχνασμά μας θα πρέπει να επισημάνει, κατά περίπτωση, ότι οι κριτικές (I) είναι προσκολλημένες σε θεωρίες που υιοθετήθηκαν πριν εμφανιστούν τα αποδεικτικά στοιχεία, (I) εξυπηρετούν πολιτικά συμφέροντα, (III) εξυπηρετούν οικονομικά συμφέροντα, (IV) είναι βεβιασμένες και ανακριβείς στην έρευνά τους, ή (V) τρελοί και παλαβοί με τις δικές τους θεωρίες. Στην πορεία των συζητήσεων του όλου φαινομένου της κριτικής, μια χρήσιμη στρατηγική μπορεί να είναι να επιλέξουμε τη θεωρία του Έποταϊν για επίθεση, χρησιμοποιώντας το συνημμένο άρθρο του Φλέτσερ [:] τμήμα του Spectator για θεμελίωση. (Αν και το βιβλίο του Μαρκ Λέιν είναι πολύ λιγότερο πειστικό από εκείνο του Έποταϊν και βγαίνει άσχημα όταν έρχεται αντιμέτωπο με έμπειρους κριτικούς, είναι επίσης πολύ πιο δύσκολο να απαντηθεί στο σύνολό του, καθώς χάνεται κανείς μέσα σε ένα βάλτο άσχετων λεπτομερειών.)

4. Σε ιδιωτικές συζητήσεις στα μέσα μαζικής ενημέρωσης που δεν απευθύνονται σε κάποιον συγκεκριμένο συγγραφέα ή επιτίθενται σε δημοσιεύσεις που ενδέχεται να γίνουν προσεχώς, τα ακόλουθα επιχειρήματα, πρέπει να είναι χρήσιμα:

α. Δεν προέκυψαν σημαντικά νέα στοιχεία που η Επιτροπή δεν εξέτασε. Η δολοφονία συγκρίνεται μερικές φορές (π.χ. από τους Ιωακείμ Τζόστεν και Μπέρτραντ Ράσελ) με την υπόθεση Ντρέιφους - ωστόσο, σε αντίθεση με εκείνη την υπόθεση, η επίθεση στην Επιτροπή Γουόρεν δεν παρήγαγε κανένα νέο αποδεικτικό στοιχεία, κανένας νέος ένοχος δεν έχει εντοπιστεί με πειστικό τρόπο και δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ των επικριτών. [(Ένας καλύτερος παραλληλισμός, αν και ατελής, θα μπορούσε να γίνει με την πυρκαγιά του Ράιχσταγκ το 1933, όπου τώρα ορισμένοι ικανοί ιστορικοί (Fritz Tobias, A.J.P. Taylor, D.C. Watt) πιστεύουν ότι ο Βαν ντερ Λούμπε έδρασε με δική του πρωτοβουλία, χωρίς να συνεργήσουν οι Ναζί ή οι Κομμουνιστές - οι Ναζί προσεπάθησαν να επιρρίψουν την ευθύνη στους Κομμουνιστές, αλλά οι τελευταίοι κατάφεραν να πείσουν πιο επιτυχώς την υφήλιο ότι έφταιγαν οι Ναζί.]

β. Οι επικριτές συνήθως υπερεκτιμούν συγκεκριμένα στοιχεία και αγνοούν άλλα. Τείνουν να προσδίδουν μεγαλύτερη έμφαση στις αναμνήσεις μεμονωμένων μαρτύρων (οι οποίες είναι λιγότερο αξιόπιστες και πιο παρεκκλίνουσες - και ως εκ τούτου προσφέρουν πιο χειροπιαστή κριτική) και λιγότερη στα αποδεικτικά στοιχεία της βαλλιστικής, της αυτοψίας και των φωτογραφιών. Μια προσεκτική εξέταση των αρχείων της Επιτροπής, συνήθως θα δείξει ότι οι αντικρουόμενες μαρτυρίες αυτόπτων μαρτύρων

αναφέρονται εκτός γενικού πλαισίου ή ότι απορρίφθηκαν από την Επιτροπή για βάσιμο και επαρκή λόγο.

γ. Συνωμοσία μεγάλης κλίμακας, που συχνά υποδεικνύεται, θα ήταν αδύνατο να αποκρυβεί στις Ηνωμένες Πολιτείες, π.χ. αφού ειδικά οι πληροφοριοδότες μπορούσαν να περιμένουν να λάβουν μεγάλα προνόμια, κ.λπ. Σημειώστε ότι ο Ρόμπερτ Κένεντι, Γενικός Εισαγγελέας εκείνη την εποχή και ο αδελφός του Τζον Φ. Κένεντι, θα ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που θα αγνοούσε ή θα απέκρυπτε οποιαδήποτε συνωμοσία. (Σημ. μεταφραστή: Όπως έχει γνωστοποιηθεί πλέον, η CIA είχε παγιδεύσει τον Ρόμπερτ Κένεντι με το να τον πείσει - για δήθεν λόγους εθνικής ασφαλείας - να κάνει παρανόμως δεκτό τον πράκτορα Λη Χάρβεϊ Όσβαλντ όταν επέστρεψε από την Σοβιετική Ένωση και να του δώσει πίσω τα πλήρη αμερικανικά πολιτικά δικαιώματά του.

Έτσι λοιπόν, ο Ρόμπερτ Κένεντι ήταν εγκλωβισμένος, διότι αν η CIA αποκάλυπτε αυτή την λεπτομέρεια, τότε ευλόγως θα θεωρούταν ότι εμπλέκοταν άμεσα στη συνωμοσία δολοφονίας του αδελφού του με ιταμό προσωπικό κίνητρο απληστίας για εξουσία ... Φυσικά, αργότερα δολοφονήθη και ο Ρόμπερτ Κένεντι, ώστε να διασφαλιστεί η δια παντός σιωπή του.) Και όπως επεσήμανε ένας κριτικός, ο βουλευτής του Κονγκρέσου Τζέραλντ Ρ. Φορντ δύσκολα θα κράταγε τη γλώσσα του για χάρη της δημοκρατικής κυβέρνησης και ο Γερουσιαστής Ράσελ θα είχε κάθε πολιτικό συμφέρον να αποκαλύψει τυχόν παραπτώματα από την πλευρά του Ανώτατου Δικαστή Γουόρεν. Επιπλέον, ένας συνωμότης δύσκολα θα επέλεγε μια τοποθεσία για να πυροβολήσει, όπου εξαρτάται από τόσο πολλές συνθήκες που είναι πέραν του ελέγχου του: τη διαδρομή, την ταχύτητα των αυτοκινήτων, τον κινούμενο στόχο, τον κίνδυνο να ανακαλυφθεί ο δολοφόνος. Μια ομάδα πλούσιων συνωμοτών θα μπορούσε να έχει κανονίσει πολύ πιο ασφαλείς συνθήκες.

δ. Οι επικριτές έχουν συχνά δελεαστεί από μια μορφή πνευματικής υπερηφάνειας: έχουν κάποια θεωρία και την ερωτεύονται - επίσης, χλευάζουν την Επιτροπή επειδή δεν απάντησε πάντα σε κάθε ερώτημα με μια αμετάβλητη απόφαση με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Στην πραγματικότητα, η σύνθεση της Επιτροπής και του προσωπικού της ήταν μια εξαιρετική διασφάλιση έναντι της υπερβολικής δέσμευσης σε οποιαδήποτε θεωρία ή έναντι της αθέμιτης μετατροπής πιθανοτήτων σε βεβαιότητες.

ε. Ο Όσβαλντ δεν θα ήταν η επιλογή κάποιου λογικού ατόμου για συνεργάτη-συνωμότη. Ήταν ένας "μοναχικός", μπερδεμένος,

αμφισβητήσιμης αξιοπιστίας και παντελώς άγνωστης ποιότητας για οποιαδήποτε επαγγελματική υπηρεσία πληροφοριών.

στ. Ως προς τις κατηγορίες ότι η έκθεση της Επιτροπής ήταν μια βιαστική δουλειά, αυτή προέκυψε τρεις μήνες μετά την αρχική προθεσμία. Όμως, στον βαθμό που η Επιτροπή προσπάθησε να επιταχύνει την έκθεση της, αυτό οφειλόταν σε μεγάλο βαθμό στην πίεση ανεύθυνων εικασιών που ήδη εμφανίζονταν, σε ορισμένες περιπτώσεις προερχόμενες από τους ίδιους επικριτές που αρνούνται να παραδεχτούν τα λάθη τους, ασκούν τώρα νέες επικρίσεις.

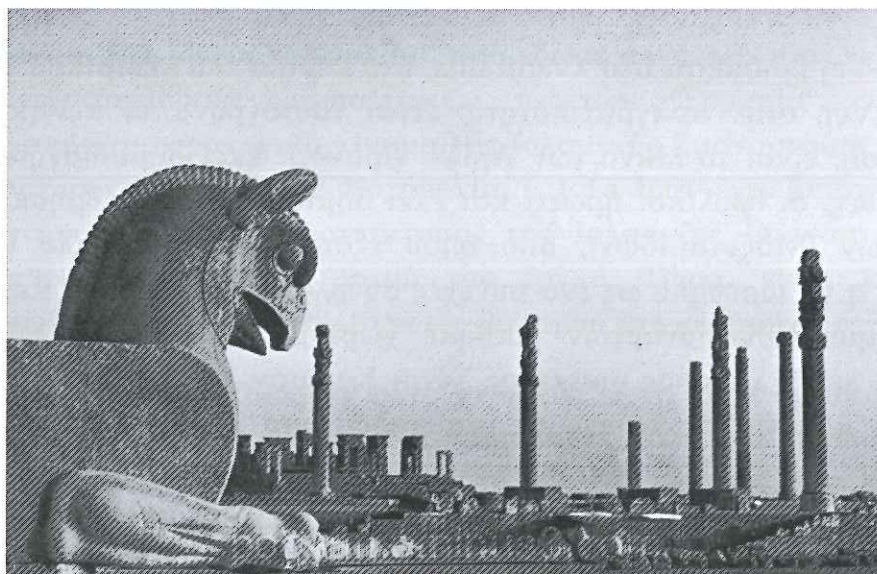
ζ. Τέτοιες ασαφείς κατηγορίες όπως ότι "περισσότεροι από δέκα άνθρωποι πέθαναν μυστηριωδώς", μπορούν πάντα να εξηγηθούν με κάποιο φυσικό τρόπο, π.χ.: τα συγκεκριμένα άτομα πέθαναν ως επί το πλείστον από φυσικά αίτια - το προσωπικό της Επιτροπής ανέκρινε 418 αυτόπτες μάρτυρες (το FBI ανέκρινε πολύ περισσότερα άτομα, διεξήγαγε 25.000 ανακρίσεις και εκ νέου ανακρίσεις) και σε μια τόσο μεγάλη ομάδα, ένας βέβαιος αριθμός θανάτων είναι αναμενόμενος. (Όταν ο Πεν Τζόουνς, ένας από τους εμπνευστές της σειράς "δέκα μυστηριώδεις θάνατοι", εμφανίστηκε στην τηλεόραση, προέκυψε ότι δύο από τους θανάτους στη λίστα του προήλθαν από καρδιακή προσβολή, ένας από καρκίνο, ένας προήλθε από μετωπική σύγκρουση σε μια γέφυρα και ένας συνέβη όταν ένας οδηγός παρεσύρθη μέσα σε στήριγμα γέφυρας.)

5. Όπου είναι δυνατόν, καταπολεμήστε τις εικασίες ενθαρρύνοντας την αναφορά στην ίδια την Έκθεση της Επιτροπής. Οι ανοιχτόμυαλοι ξένοι αναγνώστες, θα πρέπει να εντοπωσιάζονται από τη φροντίδα, την ενδελέχεια, την αντικειμενικότητα και την ταχύτητα με την οποία εργάστηκε η Επιτροπή. Οι Επικριτές (της Έκθεσης Γουόρεν) άλλων βιβλίων, θα μπορούσαν να ενθαρρύνονται στο να προσθέσουν στον λογισμό τους την ιδέα ότι, ελέγχοντας ξανά με την ίδια την Έκθεση, την βρήκαν πολύ ανώτερη από το έργο των επικρίσεων της."

Επίλογος

Αυτοί λοιπόν οι οποίοι δολίως μας αποκαλούν υποτιμητικά ως "συνωμοσιολόγους" (και όχι μόνον, αφού έχουν οπλοποιηθεί/εργαλειοποιηθεί και άλλοι επιθετικοί όροι), είναι ακριβώς εκείνοι οι οποίοι συγκαλύπτουν τους άθλιους συνωμότες που συνεχίζουν να δρουν παρασκηνιακά εναντίον της πατρίδας μας, της λευκής φυλής, αλλά και εναντίον ολοκλήρου της υφηλίου.

Μετάφραση: Τίτος

Για πολλούς, η Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν παραμένει μια χώρα τυλιγμένη στο μυστήριο. Ωστόσο, το σύστημα που καθιερώθηκε από τους Ayatollah, αν και εμπνέεται από άλλα επαναστατικά πειράματα του εικοστού αιώνα, έχει τις βαθιές του ρίζες στην ιστορία, τον πολιτισμό και την παράδοση ενός χώρου της γης όπου η μεταφυσική συναντά τη μεταγεωγραφία.

Ο Zaratusht-Nameh (το Βιβλίο του Ζωροάστρη) μας λέει ότι όταν ο Προφήτης ήταν τριάντα ετών, είχε την επιθυμία για τον Eran-Vej (στα Pahlavi ή στη Μέση Περσική. "Airyanem Vaejah" στα αρχαία Περσικά) κι έτσι ξεκίνησε την πορεία του με μερικούς συντρόφους, άνδρες και γυναίκες, σε αυτήν τη χώρα. Το να νιώθεις την ανάγκη του Eran-Vej σημαίνει να επιθυμείς τη Γη των ουράνιων οραμάτων. Σημαίνει την προσέγγιση του κέντρου του κόσμου: τον στόχο κάθε πραγματικού homo religiosus. Το Eran-Vej είναι το μέρος όπου συναντιούνται οι Αθάνατοι Άγιοι. Είναι το «ιερό κέντρο» στο οποίο επικοινωνούν οι Ουράνιοι και οι Επίγειοι. Τα γεγονότα αυτής της γης δεν έχουν "ιστορικές ημερομηνίες": είναι ιεροφανικά επεισόδια τα οποία, κατά συνέπεια, ανήκουν στη σφαίρα των ιεροιστορίας. Και ο ιεροφανικός χώρος είναι πάντα και κάθε φορά στο κέντρο. Τα τοπία του Eran-Vej, αν και είναι απολύτως αληθινά, δεν εμπίπτουν στη σφαίρα της υλικής τοπογραφίας. Δεν ανήκουν σε χωρική γεωγραφική διάσταση αλλά σε ιερή γεωγραφική διάσταση. Αυτή είναι μια φανταστική γεωγραφία και η είσοδος στο Eran-Vej, η οποία πραγματοποιείται την τελευταία ημέρα του έτους (την παραμονή του Now-

Ruz), σηματοδοτεί τη διακοπή με τους νόμους του φυσικού κόσμου. Και, πάντα στο Eran-Vej, ο Ζωροάστρης θα αποσυρθεί σε μια σπηλιά στα βουνά "στολισμένη με λουλούδια και αναβλύζουσες πηγές": ένα μέρος που θα προσφέρει στον διαλογισμό του ένα τέλειο *imago mundi* (κοσμoeικόνα).

Το Eran-Vej βρίσκεται στο Xvaniratha, στο κέντρο του κεντρικού keshvar. Ο Eran-Vej, στην πραγματικότητα, είναι ταυτόχρονα το κέντρο και η προέλευση. είναι το λίκνο των Αρίων (Ιρανοί). Εκεί δημιουργήθηκαν οι Καγιανίδες, οι θρυλικοί ήρωες, και εκεί δημιουργήθηκε η θρησκεία των Μαζδαίων (Μαζντακιδών), από όπου εξαπλώθηκε στο άλλο keshvar. Αρχικά, η γη ιδρύθηκε ως ένα συνεχές σύνολο, αλλά μετά την καταπίεση των δαιμονικών δυνάμεων βρέθηκε χωρισμένη σε επτά keshvar. Ο keshvar, λέει ο μεγάλος ιρανιστής Χένρι Κόρμπιν, είναι περιοχές της γης και όχι "κλίματα" σύμφωνα με μια παράσταση παρόμοια με αυτή των λατινικών *orbis*. Το ήδη αναφερθέν κεντρικό keshvar ονομάζεται Xvaniratha ("φωτεινός τροχός"). το ανατολικό Savahi, το δυτικό Arezahi, τα νότια είναι αντίστοιχα Fradadhafshu και Vidadhafshu. ενώ οι δύο στα βόρεια ονομάζονται Vourubareshti και Vourujareshti.

[Όσον αφορά τη θέση τους, συνάγεται αστρονομικά σε σχέση με το keshvar που είναι το κέντρο, και του οποίου η παρουσία είναι επομένως οριοθετική του χώρου προτού βρεθεί αυτή η ίδια στον χώρο. Με άλλα λόγια, δεν ασχολούμαστε με περιοχές κατανεμημένες σε έναν προηγουμένως δεδομένο χώρο, έναν ομοιογενή ή ποσοτικό χώρο, αλλά με την τοπική δομή ενός ποιοτικού χώρου. Χένρι Κόρμπιν]

Το Xvaniratha αντιπροσωπεύει το σύνολο του γεωγραφικού χώρου που είναι προσβάσιμος από τον άνθρωπο. Αυτό με τη σειρά του χωρίστηκε σε επτά περιοχές σύμφωνα με ένα σχέδιο που χτίστηκε, μεταξύ άλλων, από τον Ιρανό λόγιο al-Biruni (970-1050 μ.Χ.). Σύμφωνα με αυτό το σχήμα, ο κεντρικός κύκλος αποτελείται από τη χώρα του Ιράν γύρω από την οποία ομαδοποιούνται έξι άλλοι κύκλοι, εφαιπόμενοι μεταξύ τους και ίσης ακτίνας, που αντιπροσωπεύουν, προς τα βόρεια, τον βυζαντινό-σλαβικό κόσμο και το Τουρκεστάν. στα νότια, την Αραβία και την Ινδία • προς τα δυτικά, τη Συρία και την Αίγυπτο • στα ανατολικά, την Κίνα και το Θιβέτ. Το Ιράν, επομένως, θεωρείται το κέντρο του κόσμου. Μια εξαιρετικά διαδεδομένη πίστη στον ιρανικό πολιτισμό που έχει βρει σημαντική επιβεβαίωση στην περσική ποίηση τόσο στη μαζντακιο-ζωροαστρική όσο και σε αυτήν της ισλαμικής εποχής. Ο Sad-Dar (ή το βιβλίο των εκατό θυρών) λέει: "Η χώρα του Ιράν είναι πιο πολύτιμη από οποιαδήποτε άλλη, επειδή βρίσκεται στο κέντρο του κόσμου". Η ίδια ιδέα επαναλαμβάνεται στο μεσαιωνικό κείμενο Haft Peikar (Οι επτά πριγκίπισσες) από τον Νίζιμι

Γκανγκάβι που αναφέρει: «Ο κόσμος είναι το σώμα και το Ιράν είναι η καρδιά του».

Αυτή η ιδέα, τα τελευταία χρόνια, έχει επίσης υιοθετήσει αυστηρότερα γεωπολιτικά στοιχεία. Στην πραγματικότητα, ένας σημαντικός Ιρανός hojjatoleslam (Απόδειξη του Ισλάμ), που έδωσε συνέντευξη στον Claudio Mutti στο περιοδικό γεωπολιτικών μελετών "Ευρασία", είπε: Το θρησκευτικό και στρατηγικό κίνημα της Ισλαμικής Επανάστασης ανέθεσε στο Ιράν μια γεωστρατηγική λειτουργία. (...) Το Ιράν έχει μετατραπεί σε γεωστρατηγική καρδιά. Ο αντίκτυπος της Ισλαμικής Επανάστασης θα αξιολογηθεί στη συνέχεια αυτού του έργου. Τώρα, είναι καλό να επικεντρωθούμε στην ιδέα του Ιράν ως «κέντρου του κόσμου».

Το Είναι των Αρίων (Ιρανών) είναι χτισμένο σε σχέση / αντίθεση με το Τουρανικό Είναι. Πράγματι, ο Ιρανισμός και ο Τουρανισμός αντιπροσωπεύουν δύο διαφορετικές ερμηνείες των ινδοευρωπαϊκών λογότυπων. Το Τουράν είναι η πατρίδα του ινδοευρωπαϊκού νομαδικού πολιτισμού. Αυτή, μια πολύ αρχαία λέξη, είναι το αρχαίο ιρανικό όνομα με το οποίο προσδιορίστηκε ο γεωγραφικός χώρος της Κεντρικής Ασίας. Ο όρος προσδιορίζει στην Αβέστα τη "Γη του Tur": δηλαδή, από τους νομαδικούς λαούς της Tuīrya, τον κατ'εξοχήν εχθρό των Ιρανών, μόνιμα εγκατεστημένων και εδραίων. Μόνο με τον Shahnameh του Firdusi (το βιβλίο των Βασιλέων) ο όρος «τουρανοί» θα αρχίσει να αναφέρεται στους τουρκικούς λαούς, αν και δεν υπήρχε πραγματική σχέση μεταξύ του Τουρανικού πολιτισμού και του πολιτισμού των αρχαίων Τούρκων. Η περιοχή των Τουρανίων, επομένως, είναι το αιώνιο κέντρο από το οποίο εξαπλώνονται οι λαοί που κατοικούν σε μέρος της τεράστιας ευρασιατικής χωρικής διάστασης.

Το Ιράν, από την άλλη πλευρά, είναι η γη που κατοικείται από φυλές από την ίδια περιοχή των Τουρανίων που, με την πάροδο του χρόνου, εγκαθίστανται μόνιμα, χάνοντας τα αρχικά νομαδικά και ποιμενικά χαρακτηριστικά του ινδοευρωπαϊκού πολιτισμού. Το Ιράν (ή η Airyana - γη των Αρίων), στην πραγματικότητα, προέρχεται από τον όρο "arya" που σημαίνει "αρ-οτρο-τής". Αυτό, με τη σειρά του, που προέρχεται από τη ρίζα «ar»(σμ βλ και τα ελληνικά άρουρα - γη, χωράφι, αρ-οτρο, άρδευση κτλ) που υπάρχει επίσης με διάφορους λατινικούς όρους με την ίδια έννοια, ορίζει έναν συγκεκριμένο τιμητικό τίτλο που συνδέεται άρρηκτα με τη γη ως έκφραση εδραίωσης, σταθερότητας και ιερού χώρου. Στο Ιράν, οι Ινδο-Ευρωπαίοι δημιούργησαν για πρώτη φορά το δικό τους καθαρά νόμο "terraneo". (της γης, λογοπαίγνιο με το Τεχεράνη)

Αυτή η «αντίθεση» μεταξύ του νομαδικού κόσμου και του εγκατεστημένου κόσμου επανεμφανίστηκε όταν εμφανίστηκε μια «ξένη» θρησκεία στην περιοχή του Ιράν, που προέρχεται από τις νομαδικές φυλές της ερήμου της αραβικής χερσονήσου: το Ισλάμ. Ο μεγάλος Άραβας στοχαστής Ibn Khaldun (1332-1406), στο μνημειακό έργο του Kitab al-ibar (Βιβλίο ιστορικών παραδειγμάτων) που προηγήθηκε της μακράς εισαγωγής al-Muqaddimah (Προλεγόμενα), έδειξε πώς οι νομαδικοί πληθυσμοί, περισσότερο διατεθειμένοι σε πράξεις θάρρους σε έναν τρόπο ζωής μακριά από την πολυτέλεια σε σύγκριση με τους εβραίους, έζησαν μια καθαρότερη υπαρξιακή κατάσταση, που χαρακτηρίζεται μόνο από την ικανοποίηση των πρωταρχικών αναγκών και, ως εκ τούτου, σε κοινωνία με το ιερό. Αυτή η ιδέα υποστηρίχθηκε επίσης από τον Γάλλο παραδοσιοκρατικό στοχαστή René Guénon που θεώρησε την "εγκαθιστικοποίηση" ως έκφραση αυτής της διαδικασίας «στερεοποίησης», η οποία, κατά την άποψή του, συνδέθηκε αναπόσπαστα με την προοδευτική απομάκρυνση του ανθρώπου από την Παράδοση. Αλλά ο θεωρητικός του asabiyyah (μεταφρασμένος ως «αλληλεγγύη του πνεύματος»), σε αντίθεση με τον Guénon, ερμήνευσε την "εγκαθιστικοποίηση" ως ένα βήμα μετά τον νομαδισμό (καταγωγή του πολιτισμού) αλλά όχι απαραίτητα ως απόκλιση από αυτό σε κάθε «αρνητική» πτυχή.

Μάχη μεταξύ του Ιράν και του Τουράν στο Shahnameh Ο Ibn Khaldun, στο έργο του, αναφέρεται ρητά στην κατάσταση του ανθρώπου μπροστά στην έρημο (as-sahra στα Αραβικά) που θεωρείται ως άδειος και ακατοίκητος χώρος. Ένα φυσικό και μεταφυσικό κενό που το καθιστά ιδιαίτερα κατάλληλο για "οράματα" και "ηλεκτροπληξίες": όπως για τον Άγιο Παύλο στο δρόμο προς τη Δαμασκό ή για τον Προφήτη του Ισλάμ Μωάμεθ. Η έρημος είναι το μέρος όπου ξυπνά η ψυχή. Γι' αυτόν τον λόγο έχει τόσο αξιοθαύμαστα προσφερθεί να γίνει ο τόπος εκλογής μιας θρησκευτικότητας που στοχεύει να γεμίσει το κενό με το «Λόγο» και με το «Αποκαλυφθέν Βιβλίο» (το Κοράνι).

Ο γεωγραφικός ντετερμινισμός, επομένως, μπορεί κατά κάποιο τρόπο να προσφέρει επίσης ένα πρώτο κλειδί για την κατανόηση της κύριας σχεταριστικής διαίρεσης του Ισλάμ, μεταξύ των Σουνιτών και των Σιιτών: δηλαδή, μεταξύ του Ισλάμ των νομαδικών Βεδουίνων και εκείνου των πολιτισμένων και εγκαταλελειμμένων Αράβων μεταξύ των Αράβων της ερήμου και εκείνων της Γόνιμης Ημισελήνου. Η Κέρμπαλα, ο τόπος του μαρτυρίου του Χουσεΐν (ανιψιός του Μωάμεθ), στην ιερή γεωγραφία του Ισλάμ αντιπροσωπεύει τα σύνορα μεταξύ δύο διαφορετικών τρόπων σύλληψης του ίδιου του Ισλάμ. Όμως, ταυτόχρονα, αντιπροσωπεύει ένα όριο μεταξύ δύο διαφορετικών γεωγραφικών πλαισίων. Πέρα από τον

Τίγρη και τον Ευφράτη, στην πραγματικότητα, ξεκινά το ιρανικό οροπέδιο: η ινδοευρωπαϊκή γη όπου ο Μαζντακισμός θα επηρεάσει αποφασιστικά την ανάπτυξη της Σιιτικής θεολογίας.

Αυτός ο υπαρξιακός χώρος, ακόμη και πριν από την έλευση του Ισλάμ, χαρακτηρίστηκε από μια πνευματική σύλληψη του κόσμου που βασίζεται στην αλληλεξάρτηση μεταξύ ανθρώπου και φύσης και μεταξύ της φυσικής και μεταφυσικής τάξης. Σε αυτήν την διάσταση, ο θάνατος και το κακό δεν υπήρχαν. Ο άνθρωπος ήταν ένα προϊόν του Φωτός που προέρχεται από το Αιώνιο και ο θάνατος έγινε αντιληπτός μόνο ως επιστροφή στο αρχικό Φως. Η ψυχή κατέβηκε στη γη μόνο ενόψει της μελλοντικής ανάβασης. Όλα ήταν καθετότητα και ιεραρχία. Μια κατακορυφότητα που εκφράζεται καλά στο τριπλό σχήμα (Βασιλιάς/Ιερείς - Πολεμιστές - Αγρότες) μέσω του οποίου ο Georges Dumézil περιέγραψε την παραδοσιακή ινδοευρωπαϊκή κοινωνία. Σε αυτή την προοπτική, το κακό ήταν ουσιαστικά κατανοητό ως απόσταση από το καλό. ως απόρριψη της ιεραρχικής τάξης ή ως έξοδος από το σύστημα των καστών όσον αφορά τον Ινδουισμό.

Σε αντίθεση με το «τουρανικό» όραμα του κόσμου (συνήθως νομαδικό) ως επίγεια υπόσταση, εκτός του κακού, της αιώνιας πηγής φωτός. Η ιρανική παγκόσμια άποψη βασίστηκε σε μια δυαδική αρχή στην οποία το φως και το σκοτάδι, το καλό και το κακό, διεκδικούσαν την κυριαρχία στον άνθρωπο και τον κόσμο. Επομένως, το κακό όχι μόνο υπήρχε και απειλούσε την ανθρωπότητα και τον κόσμο με την κολακευτικότητά του, αλλά, αυτό που είναι ακόμη πιο εκπληκτικό, μπορεί, αν και προσωρινά, να κυριαρχήσει στο καλό. Μέσω των ιρανικών φιλοσοφικών και θρησκευτικών λόγων (μια πραγματική μεταφυσική του φωτός) ο χρόνος παίρνει την αξία της αναμονής και της ελπίδας στην ανάσταση. στον οριστικό θρίαμβο του καλού έναντι του κακού. Το φως που αναφέρεται εδώ είναι το "Φως της Δόξας" με το οποίο η ψυχή του ανθρώπου, άπαξ και φτάσει στο μέγιστο της πυρακτώσεως, ταυτίζεται έτσι ώστε να μπορεί να αντιληφθεί την ίδια την ουσία της Γης σαν "άγγελος" "

Η Αρχάγγελος Σπέντα Αρμαίτη, αγαπημένη κόρη της Αχούρα Μάζντα και έκφραση θεϊκής σοφίας, έχει τον δαίμονα Ταρομάτι ως ανταγωνιστή. προσωποποίηση της ακανόνιστης σκέψης, αναταραχής και βίας. Η ψυχική δραστηριότητα των πιστών που καλωσορίζουν τη Σπέντα Αρμαίτη στον εαυτό τους καθορίζει την καθαρά σοφια-νική φύση της «κόρης» του Θεού του φωτός. Αναπαράγει στον εαυτό του τη σκέψη της καθαρής σοφίας που είναι η ουσία του αγγέλου της Γης. Επομένως, κάνει τη Σπέντα Αρμαίτη να υπάρχει μέσα του. Αυτή είναι η Σκέψη. Υπάρχει όμως ένας Λόγος στη σκέψη: Ο Ashi Vanuhi βασίζεται εδώ. Και σε αυτό το Λόγο υπάρχει μια Δράση: Η Daena, η κόρη της Σπέντα Αρμαίτη, εδρεύει εκεί. Η Σκέψη, ο

Λόγος και η Δράση αντιπροσωπεύουν την τριάδα του Ζωροαστρισμού. Ο Ζωροαστρικός μύθος του Saoshyant είναι εγγεγραμμένος σε αυτήν την προοπτική: αυτός που στην τελική κοσμική λύτρωση θα οδηγήσει τους οικοδεσπότες του καλού στη μάχη ενάντια στις δυνάμεις του κακού και θα οδηγήσει στην ανανέωση του κόσμου. Στην πραγματικότητα, σε αυτή τη «γεωγραφία» που επιτυγχάνεται μέσω των θηλυκών αγγέλων της γης (ο Ahura Mazda περιβάλλεται από έξι αρχαγγέλους: τρεις θηλυκούς και τρεις αρσενικούς), την καθαρά ινδοευρωπαϊκή θρησκευτική φαντασία των Μαζντακιδών (δεν θα διέφυγε του προσεκτικού αναγνώστη το γεγονός ότι η Spenta Armaiti δεν είναι τίποτα άλλο από την Ελληνική Αθηνά), έχει διαμορφώσει μια φανταστική ιστορία στην οποία το όραμα του Αρχάγγελου της Γης που δημιουργεί έναν ακόμη προ-επίγειο άνθρωπο ήδη χαρακτηρίζει την υπερφυσική γενιά του Σωτήρα, του τελευταίου ερχόμενου Saoshyant.

"Δεν θέλεις να ανέβεις σε ψηλό βουνό;" Ο αέρας είναι καθαρός και μπορείτε να ατενίσετε περισσότερο κόσμο όσο ποτέ! " Ο Gayomart, ο αρχέγονος άνθρωπος δημιουργήθηκε στο Eran-Vej, στο κέντρο του κόσμου. Οι δυνάμεις του κακού, που προσωποποιήθηκαν από τον Ahriman, έφεραν θάνατο σε αυτόν. Πέφτοντας στην αριστερή του πλευρά, επτά μέταλλα βγήκαν από το καθαρό μεταλλικό σώμα του Gayomart, το καθένα από το αντίστοιχο "όργανο", συν το χρυσό: το όγδοο μέταλλο που προέρχεται από την ίδια την ψυχή. Η Spenda Armaiti συνέλεξε αυτόν τον χρυσό και το κράτησε για σαράντα χρόνια. Στο τέλος αυτής της περιόδου ένα φυτό βγήκε από το έδαφος που αποτελούσε το πρώτο ανθρώπινο ζευγάρι Mahryag - Mahryanag, αν και σε αυτά ήταν ακόμα δύσκολο να διακρίνουμε το αρσενικό από το θηλυκό. Εξ ου και το Ζωροαστρικό σύμβολο της πίστης: Η μητέρα μου είναι η Spenta Armaiti, χρωστάω την ανθρώπινη κατάστασή μου στους Mahryag και Mahryanag.

Οι Gayomart, Ζωροάστρης και Saoshyant αντιπροσωπεύουν την αρχή, το κέντρο και το τέλος του ανθρώπου. Ο Ζωροάστρης αναβιώνει τον Gayomart, όπως ακριβώς θα αναβιώσει και ο Saoshyant. Όλοι γεννιούνται στο Eran-Vej, όπου θα πραγματοποιηθεί η τελική «λειτουργία*» που θα βάλει φωτιά στον κόσμο. (*liturgia στο κείμενο)

Αυτές οι πεποιθήσεις, ταυτόχρονα φιλοσοφικές και θρησκευτικές, θα υιοθετηθούν κατά κάποιο τρόπο από τη σιιτική ισλαμική θεολογία στο ιμαμητικό της ρεύμα. που εξακολουθεί να έχει την πλειοψηφία στο Ιράν σήμερα. Σύμφωνα με αυτόν τον ιδιαίτερο κλάδο του Ισλάμ, του οποίου ο διαχωρισμός από το σουνιτικό λογοτεχνικό ρεύμα περιορίζεται πολύ συχνά σε απλά πολιτικά κίνητρα, οι δώδεκα ιμάμηδες που ανέλαβαν την προφητική λειτουργία μετά το θάνατο του Μωάμεθ (εκτός από την κόρη

του Φατιμά, από την οποία κατάγεται η γενεαλογία των προαναφερθέντων Ιμάμηδων, και ο ίδιος ο Προφήτης) θα αποτελούσαν το πλήρωμα των «Δεκατεσσάρων Αμόλυντων»: πραγματικών αιώνιων προ-κοσμικών οντοτήτων που αντιπροσωπεύουν τα θεϊκά Ονόματα και Ιδιότητες. Ο Αλί, ξάδελφος και γαμπρός του Προφήτη Μωάμεθ και πρώτου Ιμάμη, είναι ο Λόγος. Η σύζυγός του Φατιμά είναι η Σοφία. Γίνεται, για τη σιιτική γνώση, η Φατιμά η Λαμπερή*: μια «ισλαμοποιημένη» εκδοχή της Spenta Armaiti. Ο τελευταίος Ιμάμης, κρυμμένος εν αναμονή της τελικής του παρουσίας (parusia στο κείμενο), έχει με τον Προφήτη Μωάμεθ σχέση παρόμοια με εκείνη του Ζωροάστρη με το τελευταίο Saoshyant: Ο Ζωροάστρης αναγεννημένος.

(*στη βλ και: Roxana (Ancient Greek: Ρωξάνη; Old Iranian *Rauchšnā- "shining, radiant, brilliant") από το wikipedia)

Όλοι μαζί αντιπροσωπεύουν τον Παράδεισο της Μόησης. Η Φατιμά / Σοφία είναι η καρδιά του πνευματικού κόσμου. Χάρη σε αυτόν είναι ότι η δημιουργία είναι σοφια-κής φύσης και ότι οι ιμάμηδες επενδύονται με τη σοφία που επικοινωνούν στους οπαδούς τους. Με την τελική παρουσία του δωδέκατου Ιμάμη Μωάμεθ αλ-Μαχντι, που θα πραγματοποιηθεί την πρώτη ημέρα του χρόνου (Now-Ruz), θα επιτευχθεί η αποκατάσταση όλων των πραγμάτων στη λαμπρότητα τους και στην αρχέγονη ακεραιότητά τους. Μα η νέα του άφιξη δεν θα έρθει από το πουθενά. Έχει κρυφτεί επειδή οι άνδρες δεν μπορούν να τον δουν. Έχουν αυτο-από-στερηθεί από τον ενδιάμεσο κόσμο όπου οι Ουράνιοι επικοινωνούν με τους Γήινους. Το mundus imaginalis, ο τόπος των θεοφανικών οραμάτων, δεν λαμβάνει πλέον χώρα.

Και, με την εξαφάνισή του, ξεκίνησε ο μηδενισμός (το τίποτα που μηδενίζει, για να χρησιμοποιήσω μια Χαϊδεγγεριανή έκφραση) και ο αγνωστικισμός ξεκίνησε. Έτσι, η αποκάλυψη του ιμάμη της «εποχής μας» μπορεί να είναι μόνο μια σταδιακή διαδικασία. Ο πιστός Σίιτης πρέπει να είναι συνεργάτης του απόκρυφου Ιμάμη για να προετοιμαστεί για την έλευση του. Έχοντας γίνει προσκυνητής του πνεύματος, η πιστή άνοδος στον κόσμο της Hurqalya: ο τόπος των φανταστικών πραγματικοτήτων που καθιερώθηκε ως μεσολαβητής μεταξύ των καθαρών κατανοητών ουσιών και του ευαίσθητου σύμπαντος που, στην «ισλαμοποιημένη» προοπτική του ιρανικού κόσμου, σε αντίθεση με τον Eran-Vej, δεν είναι μόνο το κέντρο του κόσμου αλλά και το κέντρο μεταξύ κόσμων. Εδώ, ο προσκυνητής του πνεύματος, όπως και ο μαζντακιστής πιστός που φιλοξενεί τη Spenta Armaiti, παράγει στον εαυτό του την έλευση του αναμενόμενου ιμάμη.

Ακόμα στο ινδοευρωπαϊκό πλαίσιο, η έρευνα / προετοιμασία για την έλευση του απόκρυφου ιμάμη μπορεί να συγκριθεί με αυτό που στην Βεδική παράδοση ορίζεται ως το κυνήγι του Άγκνι (θεότητα που αντιπροσωπεύει τις δυνάμεις του φωτός) το οποίο, μερικές φορές, λέγεται ότι "κρύβεται μέσα στο καταφύγιο του". Αλλά το θέμα της απόκρυψης του θείου είναι ευρέως διαδεδομένο σε όλη την τεράστια χωρική διάσταση στην οποία έχουν εγκατασταθεί οι ινδοευρωπαϊκοί λαοί. Ο Δίας γεννήθηκε και έζησε τις πρώτες στιγμές της ζωής του στο Δικταίον Άντρον της Κρήτης, αναθρευόμενος από τη νύμφη Αμάλθεια με μορφή κατσίκας, ώστε να ξεφύγει από την καταστροφική οργή του πατέρα του Κρόνου. Τιτανικός θεός του χρόνου και της γονιμότητας, γιος του Ουρανού και της Γαίας, τρομοκρατημένος από την προφητεία που προέβλεπε τον θρόνο του να τρίζει από τα χέρια του γιου του. Και στην ίδια σπηλιά, ένα διαχρονικό ιερό κέντρο μέσα στο οποίο κανείς άλλος δεν μπορούσε να γεννηθεί ή να πεθάνει εκεί, ο νεαρός Επιμενίδης, αναζητώντας τα κοπάδια του, κοιμήθηκε, τη στιγμή του μεσημεριού, ξύπνησε πενήντα επτά χρόνια αργότερα, αμετάβλητος στη φυσική του μορφή από την άχρονη υπόγεια εμπειρία αλλά σφυριλατημένος στις θεϊκές τέχνες.

Σύμφωνα με τον Διογένη Λαέρτιο, ο ίδιος ο Επιμενίδης συνόδευε τον φιλόσοφο Πυθαγόρα που παρέμεινε εκεί για είκοσι επτά ημέρες στο ίδιο σπήλαιο. Η φιγούρα του Πυθαγόρα συνδέεται συχνά με εκείνη του φερόμενου «θεού» των Δακών Ζάλμοξις. Αυτός, που θεωρούνταν από ελληνικές πηγές σκλάβος στον οποίο ο Πυθαγόρας διδασκε το δόγμα της αποδημίας των ψυχών, που εμφανίστηκε ξανά μπροστά στους ανθρώπους του μετά από περισσότερα από τέσσερα χρόνια απόκρυψης σε υπόγεια κατοικία, έγινε αντικείμενο πραγματικής λατρείας.

Υπάρχουν όμως και άλλα παραδείγματα που είναι χρονικά πιο κοντά. Το πιο διάσημο είναι αναμφίβολα αυτό που συνδέεται με την παράδοση των Γιβελλίνων. Ο «μύθος», στην περίπτωση αυτή, συνδέεται με τη «θεϊκή γενεαλογία» του Hohenstaufen. Ο Federico I Barbarossa, στην πραγματικότητα, θα συνέχιζε να ζει τυλιγμένος σε έναν "μαγικό ύπνο" μαζί με τους ιππότες του, περιμένοντας να επιστρέψουν στην κοιλάδα από το συμβολικό όρος Kiffhauser, όταν τα κοράκια θα σταματήσουν να γυρίζουν γύρω από το βουνό και το ξηρό δέντρο θα βλαστήσει ξανά, για να πολεμήσουμε την αποφασιστική μάχη που θα καθορίσει την άνοδο μιας νέας παγκόσμιας εποχής. Και δεν μπορούμε να ξεχάσουμε μια άλλη ευρεία πίστη στην περιοχή των Καρπαθίων-Δούναβη. Δηλαδή, αυτός που βλέπει τον Βοεβόδα της Μολδαβίας Στέφανο τον Μέγα ακόμα ζωντανό και σε κατάσταση απόκρυψης μέχρι τη νέα του εμφάνιση με εσχατολογικό χαρακτήρα. (στη βλ και Μαρμαρωμένος Βασιλιάς)

Αυτές οι προφανείς ομοιότητες μεταξύ του ευρωπαϊκού και του ασιατικού κόσμου δεν προκαλούν έκπληξη. Η κοινή ινδοευρωπαϊκή ρίζα των πολλών λαών που μοιράζονται τον μεγάλο ευρασιατικό χώρο είναι μόνο μία από τις πολλές πτυχές που τις ενώνει. Πτυχές που, σε πολλές περιπτώσεις, έχουν παρατηρηθεί από τα αρχαία χρόνια και οι οποίες, για άλλη μια φορά, έχουν μέρος της προέλευσής τους στον «μύθο» μέσω του οποίου ο άνθρωπος ερμηνεύει την ύπαρξή του στον κόσμο.

Στη Θεογονία του Ησίοδου, για παράδειγμα, η Ευρώπη και η Ασία, που δημιουργούνται από τον Ωκεανό και τη Θέτιδα, περιγράφονται ως δύο αδελφές που ανήκουν στην «ιερή γενιά των θυγατέρων που στη γη ανατρέφουν τους άνδρες μέχρι την νιότη, μαζί με τον Άνακτα Απόλλωνα και τους ποταμούς» Αυτό θα ήταν το έργο που τους ανέθεσε ο Δίας. Μεταξύ των αδελφών της Ευρώπης και της Ασίας υπάρχει επίσης η Περσίδα, της οποίας το όνομα είναι στενά συνδεδεμένο με αυτό του γιου του Πέρση και του Έλληνα Περσέα. Και οι δύο πίστευαν ότι ήταν πρόγονοι των Περσών. Ο Περσέας, γιος του Δία και της Δανάης, έφτασε κοντά στον Κηφέα, γιο του Βήλου, παντρεύτηκε την κόρη του Ανδρομέδα από την οποία είχε έναν γιο που πήρε το όνομα Πέρσης. Από αυτόν, που παρέμεινε με τον Κηφέα, χωρίς όμως αρσενικούς απογόνους, οι Πέρσες πήραν το όνομά τους. Η Ευρώπη και η Ασία, η Ελλάδα και η Περσία, από την αρχαιότητα θεωρήθηκαν επομένως αδελφές, διακριτές αλλά αδιαχώριστες, προερχόμενες από την ίδια θεϊκή γενεαλογία. Αυτό είπε ο Αισχύλος, βετεράνος της μάχης του Μαραθώνα, στην τραγωδία του «Πέρσες». Ένα έργο στο οποίο ο μεγάλος Έλληνας θεατρικός συγγραφέας, όπως δηλώνεται από τον προαναφερθέντα Claudio Mutti, πήρε επίσης μια σαφώς «συμπαθητική» θέση απέναντι στον πέρση ηγέτη Ξέρξη: μια θέση που δεν ήταν καθόλου σπάνια στην αρχαιότητα.

Ο ίδιος όρος «βάρβαρος», που χρησιμοποιούνταν στην αρχαιότητα από τους Έλληνες για να αναφέρονται στους ασιατικούς γείτονές τους, δεν υπονοούσε κανένα αρνητικό νόημα. Αυτός ο όρος έδειχνε απλώς μια χώρα όπου δεν μιλούσε την ελληνική γλώσσα. Πράγματι, οι Πέρσες συχνά παρουσιάζονταν σε μια σχέση μεγάλης συγγένειας με τον ελληνικό κόσμο. Ο ιστορικός Ηρόδοτος, για παράδειγμα, δεν μπορούσε παρά να ταυτίσει την Αχούρα Μάζντα με τον Ελληνικό Δία. Ωστόσο, αξίζει να θυμόμαστε ότι οι "Πέρσες" ανέφεραν πάντα τον εαυτό τους ως "Ιρανούς" (Ιράν).

Η Περσική Αυτοκρατορία, με τη σειρά της, ταυτίστηκε με την Ιρανική ή την Aryana Khashatra (Ιρανική ή Αρία αυτοκρατορία). Αυτό, ακόμη και πριν από την πολιτική οντότητα, ήταν μια πνευματική οντότητα. Και η έννοια του Ιράν ως «γης των Αρίων» θεωρήθηκε «αθάνατη ιδέα». Για να το αποδείξουμε αυτό, θα μπορούσε κανείς να αναφέρει το επεισόδιο που ο

Ρώσος στοχαστής Κωνσταντίν Λεόντιεφ περιέγραψε στο έργο του Βυζαντινισμός και σλαβικός κόσμος, αναφέροντας ένα απόσπασμα από ένα κείμενο του Αλεξάντρ Ι. Χέρζεν. Σε αυτές τις σελίδες, ο πρόδρομος του Ευρασιατισμού λέει για αυτό το γεγονός που ορίζεται, σωστά ή λανθασμένα, ως "Περσικές Θερμοπύλες". Πιασμένοι στη θάλασσα από μια βίαιη καταιγίδα, μερικοί Πέρσες ευγενείς, για να ελαφρύνουν το πλοίο και να σώσουν τον κυβερνήτη τους (Ξέρξη), σκόπιμα έπεσαν στη θάλασσα αφού υποκλίθηκαν μπροστά στον αυτοκράτορα. Αυτή η χειρονομία, από την άποψη του Λεόντιεφ, θα αποτελούσε μια πολύ πιο γιγαντιαία και τρομερή πράξη αγάπης από αυτή που έκαναν ο Λεωνίδας και οι Σπαρτιάτες στις Θερμοπύλες. Στην πραγματικότητα, είναι πολύ πιο εύκολο να θυσιάσει κανείς τον εαυτό του στην καρδιά της μάχης παρά να επιλέξει με κρύο αίμα να θυσιάσετε τον εαυτό σας για μια ιδέα. Αυτή η ιδέα ήταν «αιώνιο Ιράν».

Τώρα, η Ευρώπη και η Ασία, όπως αναφέρθηκαν ήδη από τις αναφορές του Ηρόδοτου, παρόλο που δεν μπορούσαν να διακριθούν στη ρίζα τους, δεν μπορούσαν παρά να διεξάγουν πόλεμο. Στην πραγματικότητα, η αρχική πνευματική κοινωνία του Ευρασιατικού κόσμου εξασθενεί σιγά - σιγά μέχρι το σημείο να επιτραπεί ο διαχωρισμός μεταξύ «Δύσης» και «Ανατολής», ο οποίος είναι σαφώς διακριτός ακόμη και με γεωφιλοσοφικούς όρους. Ο διαχωρισμός με τη σειρά του μπορεί επίσης να βρεθεί στο εσωτερικό των ίδιων θρησκειών, με τον Χριστιανισμό διαιρεμένο μεταξύ Καθολικισμού και Ορθοδοξίας και το Ισλάμ διαιρεμένο μεταξύ «Δυτικού» Αβεροϊσμού και Ανατολικού μυστικισμού. Αν το μονοπάτι της δυτικής θρησκευτικότητας έχει χαθεί στο λαβύρινθο της νεωτερικότητας και του ορθολογισμού, το ίδιο δεν μπορεί να ειπωθεί για εκείνο της Ανατολής.

Εδώ, ο άνθρωπος, παρά τις επικίνδυνες αντι-παραδοσιακές μετατοπίσεις μιας φονταμενταλιστικής χροιάς, δεν έχει ακόμη χάσει εντελώς την επαφή με το ιερό. Εδώ, ο άνθρωπος είναι ουσιαστικά *homo religiosus* που φιλοδοξεί να ζήσει όσο το δυνατόν πιο κοντά στο κέντρο του κόσμου. Και στο Ιράν, αυτός ο ανθρώπινος τύπος, ξένος προς τις πλαστές μεσσιανικές κοσμικές μορφές της Άπω Δύσης, όπως προσπαθήσαμε να εξηγήσουμε παραπάνω, γνωρίζει πραγματικά ότι βρίσκεται στην καρδιά του κόσμου.

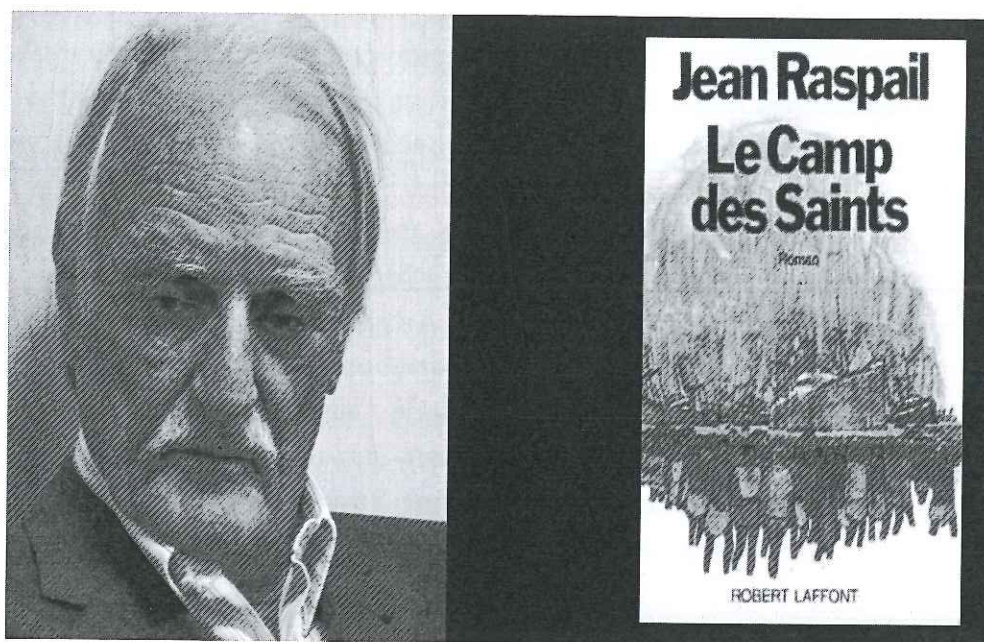
Η Ισλαμική Επανάσταση, μετά την δυτική δηλητηρίαση της εποχής *Pahlavi*, έπαιξε αναμφισβήτητα θεμελιώδη ρόλο τόσο στην αποκατάσταση αυτής της χαμένης «γεω-ιστορικής κεντρικότητας» στο Ιράν όσο και στην εξασφάλιση μιας πραγματικής προστασίας του ιερού. Αποκαθιστώντας στο Θείο την κυριαρχία που είχε σφετεριστεί ο άνθρωπος, αυτή ξανάχτισε τη σύνδεση μεταξύ του φυσικού και του μεταφυσικού κόσμου. Η Επανάσταση

έκανε το Ιράν ένα πρότυπο: έναν γεωπολιτικό πόλο που απελευθερώνει τις ιδεολογικές του δυνατότητες σύμφωνα με το εὖρος και την εξύψωση. Το Ιράν είναι το σύμβολο της ανθρωπότητας που δεν παραδίδεται στον υλισμό και τον ατομικισμό. Και η Επανάσταση είναι ο μύθος για «ανανέωση» ενός έθνους και ενός λαού που είναι έτοιμοι να κάνουν την τελική θυσία για να υπερασπιστούν την κυριαρχία τους. Η ίδια η υπεράσπιση των δικών τους συνόρων, που χαρακτηρίζονται από τους Φρούρους της Επανάστασης ως «κόκκινη γραμμή» που δεν πρέπει ποτέ να διασχίσουν ξένες δυνάμεις, υπό αυτήν την έννοια, αποκτά μια ιερή αξία. Αυτό, στην πραγματικότητα, έχει τις ρίζες του στην ινδοευρωπαϊκή παράδοση: σε αυτήν τη μαγικό-τελετουργική πράξη που έκανε ο κυρίαρχος / ποντίφικας (κατανοητός με την κυριολεκτική έννοια του «γεφυροποιού» μεταξύ του ανθρώπου και του θείου) την ώρα που οριοθετούσε στο έδαφος το χώρο που αφιερώθηκε από την εξουσία του, οριοθετώντας το βασίλειο του ιερού από το ανίερο.

Η εμμονή των δυτικών κυβερνήσεων με το Ιράν απορρέει από το αντίθετο είναι του (ακόμη περισσότερο κι από τον κινεζικό κομφουκιανικό σοσιαλισμό) σε ένα μοντέλο πολιτισμού που έθεσε στα θεμέλια του σε έναν υλισμό που, όπως επιβεβαιώνει ο Ρουχόλα Χομείνι, δεν θα επιτρέψει ποτέ "να εξέλθει η ανθρωπότητα από μια κρίση που καθορίζεται ακριβώς από την έλλειψη πίστης στο πνεύμα".

Ruhollah Khomeini

Ο Jean Raspail και η πρόβλεψη του «Le Camp des saints» (το στρατόπεδο των Αγίων).

του Κωνσταντίνου Μποβιάτσου

Όταν το *Le Camp des Saints* του Jean Raspail κυκλοφόρησε το 1973, θεωρήθηκε ένα συναρπαστικό μυθιστόρημα επιστημονικής φαντασίας. Στη Γαλλία είχε μέτρια επιτυχία και πούλησε περισσότερα αντίγραφα στις Ηνωμένες Πολιτείες, αν και χρόνια αργότερα ο εκδότης Laffont συνειδητοποίησε ότι, με την πάροδο του χρόνου, το βιβλίο είχε γίνει best seller χάρη στην διάδοση του από στόμα σε στόμα και κάθε χρόνο πωλούσε οκτώ χιλιάδες αντίγραφα. Σήμερα, σχεδόν 50 χρόνια μετά, εκτιμάται ότι στη Γαλλία έχει πουλήσει περίπου μισό εκατομμύριο αντίτυπα και πολλοί το συγκρίνουν με τα μεγάλα κλασικά της σύγχρονης λογοτεχνίας - προφητείας, όπως το *The New World* του Aldous Huxley και το 1984 του George Orwell.

Αν στην αρχή της δεκαετίας του '70 το μυθιστόρημα του Raspail εμφανιζόταν ως μια λαμπρή ιστορία πολιτικής φαντασίας, είκοσι χρόνια αργότερα τα ζητήματα που έθεσε ο Γάλλος συγγραφέας έχει αποδειχθεί προφητικό. Και σήμερα, όταν η Βόρεια Αφρική και η Μέση Ανατολή συγκλονίζονται από εποχικές αλλαγές και εκατομμύρια εκτοπισμένοι από το νότιο ημισφαίριο πιέζουν τα αόρατα σύνορα της Μεσογείου, το «*Le Camp des saints*» δεν έχει πλέον την εμφάνιση μυθιστορήματος επιστημονικής και πολιτικής φαντασίας ή αρνητικής ουτοπίας: πρακτικά είναι μια ωμή καθημερινότητα.

Ας κάνουμε ένα βήμα πίσω. Ο Raspail, εθνολόγος και καθιερωμένος συγγραφέας ιστορικών και μυθιστορημάτων περιπέτειας, έγραψε το *Le Camp des Saints* στις αρχές της δεκαετίας του 1970, όταν η μετανάστευση από τον Τρίτο Κόσμο στην Ευρώπη εξακολουθούσε να είναι ένα περιθωριακό φαινόμενο. Ωστόσο, ο Γάλλος καθολικός συγγραφέας έχει ήδη φανταστεί τα πάντα. Πράγματι, το ξαναδιαβάζοντάς το κάποιος 50 χρόνια μετά είναι σαν να έχει δει ξεκάθαρα το μέλλον.

Ο τίτλος προέρχεται από έναν στίχο της Αποκάλυψης: «Όταν ολοκληρωθούν τα χίλια χρόνια, ο Σατανάς θα απελευθερωθεί από τη φυλακή του και θα βγει για να σαγηνεύσει τα έθνη στα τέσσερα σημεία της γης, τον Γκογκ και τον Μάγκογκ, για να τα συγκεντρώσουν για πόλεμο: ο αριθμός τους θα είναι σαν την άμμο της θάλασσας. Θα βαδίζουν σε όλη την επιφάνεια της γης και θα πολιορκήσουν το στρατόπεδο των Αγίων την αγαπημένη πόλη».

Το μυθιστόρημα μιλά για εκατομμύρια εκτοπισμένους από την περιοχή του Γάγγη (Ινδούς, Πακιστανούς κτλ.), οι οποίοι, υποκινούμενοι από ένα είδος κουρελιασμένου προφήτη, καταλαμβάνουν χιλιάδες πλεούμενα και ξεκινούν ένα τρελό ταξίδι στην Ευρώπη. «Εκείνη την εποχή φαντάστηκα μια μάζα Ασιατών μεταναστών - εξήγησε ο Ρασπέιλ σε μια πολύ συνέντευξη του - αλλά η εθνικότητα ήταν αδιάφορη, για μένα συμβόλιζαν ολόκληρο τον Τρίτο Κόσμο».

Η εισβολή είναι ειρηνική, αλλά ο αριθμός των άθλιων που φτάνουν από την Ασία αποτελεί από μόνη της απειλή για τη Γαλλία και για ολόκληρη την Ευρώπη. Ωστόσο - και εδώ έγκειται η ιδιοφυΐα και η προνοητικότητα του Jean Raspail - κυβερνήσεις και πολιτιστική ελίτ δεν ξέρουν πώς να αντιμετωπίσουν το πρόβλημα. Αντιθέτως, με τη συνενοχή της Εκκλησίας, των διανοούμενων *radical-chic* και των ανθρωπιστικών οργανώσεων προσπαθούν να προετοιμάσουν το έδαφος με μια εκστρατεία που πρέπει να κάνει την κοινή γνώμη να αποδεχθεί την έλευση της πολυφυλετικής κοινωνίας. Αυτό που συμβαίνει ουσιαστικά σήμερα στην Ευρώπη με την δυναμική εκστρατεία τύπου υπέρ των εισβολέων. Τελικά όταν ο στόλος των μεταναστών φτάνει στην Κρανή Ακτή, μια ομάδα πολιτών που προσπαθούν να αντισταθούν βομβαρδίζονται από την ίδια την γαλλική αεροπορία, την οποία έστειλε η κυβέρνηση για να προστατεύσει την θριαμβευτική πορεία των μεταναστών.

Η ασιατική ορδή λοιπόν δεν βρίσκει καμιά αντίσταση σε στρατιωτικό επίπεδο ούτε σε θεσμικό και ακόμη λιγότερο - ο συγγραφέας φαίνεται να μας λέει - σε πολιτιστικό. Η Γαλλία είναι μια χώρα παλιά, δεν έχει συνηθίσει σε πολέμους εδώ και καιρό χωρίς πλέον μια ταυτότητα και μια

θηρσκειά. Επομένως, υποκόπτει χωρίς να αντισταθεί και να αγωνισθεί ενάντια στον αριθμό και τη ζωτικότητα των εισβολέων λαών του Τρίτου Κόσμου, οι οποίοι επιβάλλουν εύκολα τον τρόπο ζωής τους στους Γάλλους πολίτες. Γάλλοι οι οποίοι, χάρη στην σφυρηλάτηση της προπαγάνδας, δέχονται παθητικά τα γεγονότα, παρά το γεγονός ότι αρκετοί εξακολουθούν να έχουν την αμφιβολία εάν η έλευση της πολυεθνικής κοινωνίας είναι πραγματικά η καλύτερη από όλες τις πιθανές κοινωνίες.

Στη Γαλλία, το στρατόπεδο των αγίων προκάλεσε αντιφατικές αντιδράσεις και προφανείς κατηγορίες για ρατσισμό, αλλά ένα μεγάλο μέρος της γαλλικής κουλτούρας προτίμησε να αγνοήσει την πρόκληση του Raspail και να μποϊκοτάρει το βιβλίο. Το βιβλίο είχε σημαντική επιτυχία στις Ηνωμένες Πολιτείες και ενέπνευσε την ταινία «Ο Δεύτερος Αμερικανικός Εμφύλιος Πόλεμος», που έγινε το 1997 από τον ανεξάρτητο σκηνοθέτη Joe Dante. Σε κάποιες Ευρωπαϊκές χώρες έχει μεταφραστεί αλλά έχει περάσει σιωπηλά. Οι εικόνες των παράνομων μεταναστών που έφτασαν στην Απουλία της Νοτίου Ιταλίας στις αρχές της δεκαετίας του '90 και οι πιο πρόσφατες φωτογραφίες των Αφρικανών μεταναστών που προσγειώθηκαν στη Λαμπεντούσα είναι σχεδόν οι ίδιες με το εξώφυλλο του βιβλίου του Raspail που εκδόθηκε από τον Laffont το 1973.

ο Jean Raspail έχει ταξιδέψει στον μισό κόσμο ως εθνολόγος σε αναζήτηση απειλούμενων πολιτισμών και λαών, από την Παταγονία έως την Αλάσκα, από τις Αντίλλες έως τις Περουβιανές Άνδεις. "Είμαι υπερασπιστής όλων των απειλούμενων φυλών - πάντα έλεγε - συμπεριλαμβανομένου και της λευκής". Είναι ένας παραδοσιακός καθολικός, με πολιτικές συμπάθειες για τη μοναρχία (που στη Γαλλία είναι πάντα μια ωραία αντίθεση με το πολιτικό ρεύμα ...). το 2004 έγραψε για την Le Figaro, ένα σχόλιο που του κόστισε μια καταγγελία από την League Against Racism and Anti-Semitism (LICRA). Ο λόγος; Στο άρθρο με τίτλο "Η πατρίδα που προδόθηκε από τη Δημοκρατία" ο συγγραφέας υποστήριξε ότι: "Η Ευρώπη περπατά προς τον θάνατο. (...) Η σχεδόν νεκρική σιωπή των μέσων ενημέρωσης, των κυβερνήσεων και των κοινοτικών θεσμών σχετικά με τη δημογραφική κατάρρευση της Ευρώπης των 15 είναι ένα από τα πιο σημαντικά φαινόμενα της εποχής μας".

Η τελευταία ομιλία του Muammar Qaddafi

Επιλογή και επιμέλεια: Σταύρος Λιμποβίσης

Στο όνομα του Αλλάχ, του ευεργετικού, του φιλεύσπλαχνου ...

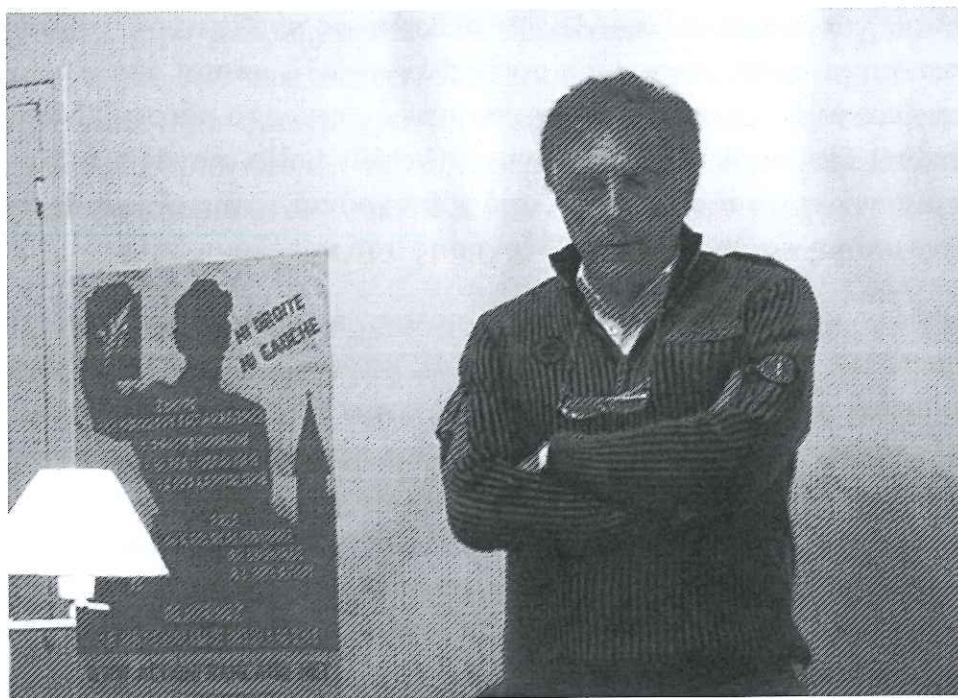
Για 40 χρόνια, ή μπορεί να ήταν και περισσότερο, δεν μπορώ να θυμηθώ, έκανα ό, τι μπορούσα για να δώσω στους ανθρώπους σπίτια, νοσοκομεία, σχολεία, και όταν πεινούσαν, τους έδινα τροφή. Έκανα και την Βεγγάζη αγροτική γη από έρημο. Αντιστάθηκα στις επιθέσεις από τον καουμπόι Ronald Reagan, όταν σκότωσε την υιοθετημένη ορφανή κόρη μου, προσπαθούσε να με σκοτώσει, αντίθετα σκότωσε εκείνο το κακόμοιρο αθώο παιδί. Τότε βοήθησα τους αδελφούς και τις αδελφές μου από την Αφρική με χρήματα για την Αφρικανική Ένωση.

Έκανα ό, τι μπορούσα για να βοηθήσω τους ανθρώπους να κατανοήσουν την έννοια της πραγματικής δημοκρατίας, όπου οι επιτροπές των ανθρώπων διοικούσαν τη χώρα. Αλλά αυτό δεν ήταν ποτέ αρκετό, όπως μου είπαν κάποιοι, ακόμα και οι άνθρωποι που είχαν 10 δωμάτια σπίτια, καινούργια κοστούμια και έπιπλα, δεν έμειναν ποτέ ικανοποιημένοι, τόσο εγωιστές ήταν που ήθελαν περισσότερα. Είπαν στους Αμερικανούς και άλλους επισκέπτες, ότι χρειάζονταν "δημοκρατία" και "ελευθερία," ποτέ δεν συνειδητοποίησαν ότι ήταν ένα σύστημα κομμένου λαιμού όπου "ο μεγαλύτερος σκύλος τρώει τα υπόλοιπα", αλλά ήταν μαγεμένοι με αυτές τις λέξεις, χωρίς να συνειδητοποιούν ότι στο Αμερική, δεν υπήρχε ούτε δωρεάν φάρμακα, ούτε δωρεάν νοσοκομεία, ούτε δωρεάν στέγη, ούτε δωρεάν εκπαίδευση και ούτε δωρεάν φαγητό, εκτός από όταν οι άνθρωποι έπρεπε να ζητιανεύουν ή να πάνε σε μεγάλες ουρές για να πάρουν σούπα.

Ό, τι και να έκανα, δεν ήταν ποτέ αρκετό για κάποιους, αλλά για άλλους, ήξεραν ότι ήμουν ο γιος του Gamal Abdel Nasser, του μοναδικού αληθινού Άραβα και Μουσουλμάνου ηγέτη που είχαμε από τον Salah-al-Deen, όταν διεκδίκησε το Suez την Διώρυγα για τους δικούς του, όπως υποστήριξα στη Λιβύη, για τους ανθρώπους μου, ήταν τα βήματα του που προσπάθησα να ακολουθήσω, για να κρατήσω τους ανθρώπους μου ελεύθερους από την αποικιακή κυριαρχία - από κλέφτες που θα μας έκλεβαν.

Δέχομαι επίθεση από τη μεγαλύτερη δύναμη της στρατιωτικής ιστορίας. Ο Ομπάμα θέλει να με σκοτώσει, να πάρει την ελευθερία της χώρας μας, να μας αφαιρέσουν την ελεύθερη στέγη, το δωρεάν φάρμακό μας, την δωρεάν εκπαίδευση μας, την δωρεάν τροφή μας, και να την αντικαταστήσουμε με την κλοπή του αμερικανικού στυλ που λέγεται "καπιταλισμός", αλλά όλοι εμείς στον Τρίτο Κόσμο ξέρουμε τι σημαίνει αυτό, σημαίνει ότι οι εταιρείες διοικούν τις χώρες, διοικούν τον κόσμο και οι άνθρωποι υποφέρουν. Λοιπόν, δεν υπάρχει εναλλακτική λύση για μένα, πρέπει να αντισταθώ, και αν το επιθυμεί ο Αλλάχ, θα πεθάνω ακολουθώντας το μονοπάτι Του, το μονοπάτι που πλούτισε τη χώρα μας με αγροκτήματα, με τρόφιμα και υγεία, και μας επέτρεψε ακόμη και να βοηθήσουν οι Αφρικανοί και Άραβες αδελφοί και αδελφές μας.

Δεν θέλω να πεθάνω, αλλά αν συμβεί αυτό, για να σώσω αυτή τη γη, τους ανθρώπους μου, όλους τις χιλιάδες που είναι όλοι τα παιδιά μου, τότε ας είναι έτσι. Ας είναι αυτή η διαθήκη η φωνή μου στον κόσμο, ότι υπερασπίστηκα τις επιθέσεις των σταυροφόρων του ΝΑΤΟ, στάθηκα όρθιος στη σκληρότητα, στάθηκα όρθιος στην προδοσία, στάθηκα απέναντι στη Δύση και τις φιλοδοξίες της για τους αποικιοκράτες και ότι στάθηκα με τους Αφρικανούς αδελφούς μου, τους αληθινούς Άραβες και Μουσουλμάνους αδελφούς, ως φάρος φωτός. Όταν οι άλλοι έχτιζαν κάστρα, εγώ ζούσα σε ένα σεμνό σπίτι, και σε μια σκηνή. Δεν ξέχασα ποτέ τα νιάτα μου στην Sirte, δεν ξόδεψα το εθνικό μας θησαυροφυλάκιο ανόητα, και όπως ο Salah-al-Deen, ο μεγάλος μας μουσουλμάνος ηγέτης, που έσωσε την Ιερουσαλήμ για το Ισλάμ, πήρα λίγα. Στη Δύση, κάποιοι με έχουν πει "τρελό", " τρελό ", αλλά ξέρουν την αλήθεια ακόμα συνεχίζουν να λένε ψέματα, ξέρουν ότι η γη μας είναι ανεξάρτητη και ελεύθερη, όχι στην αποικιακή απολαβή, ότι το όραμα μου, το μονοπάτι μου , είναι, και ήταν ξεκάθαρο και για τους ανθρώπους μου και ότι θα πολεμήσω μέχρι την τελευταία μου πνοή για να μας κρατήσω ελεύθερους, ο Παντοδύναμος Θεός να μας βοηθήσει να παραμείνουμε πιστοί και ελεύθεροι.

Συνέντευξη με τον Gabriele Adinolfi

επιμέλεια - μετάφραση Κωνσταντίνος Μποβιάτσος

Αγαπητέ συναγωνιστή, σε ευχαριστούμε για τον χρόνο και την τιμή. Πες μας λίγα λόγια για σένα για όσους δεν σε γνωρίζουν. Που και πότε γεννήθηκες και πότε εντάχθηκες στο Ιταλικό κίνημα. Από όσο γνωρίζουμε είσαι ένα από τα ιδρυτικά μέλη της Terza Posizione. Πες μας λίγα λόγια για εκείνη την εποχή και τις συνθήκες που επικρατούσαν καθώς και την συνεισφορά αυτής της οργάνωσης.

Γεννήθηκα στη Ρώμη πριν από 67 χρόνια. Ξεκίνησα να κάνω ακτιβισμό το 1968, σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών. Πήγα πρώτα στην τοπική οργάνωση του MSI της γειτονιάς μου για λίγο καιρό και μετά σε φοιτητικές οργανώσεις. Συμμετείχα και σε αρκετές εξωκοινοβουλευτικές (Fronte Studentesco, Avanguardia Nazionale, Lotta di Popolo). Το 1976 ήμουν ένας από τους ιδρυτές της Lotta Studentesca που ενάμιση χρόνο αργότερα θα γίνει η Terza Posizione (Τρίτη Θέση). Εν τω μεταξύ, είχαμε αποκτήσει εμπειρίες στον κόσμο των αγροτών και της εργατικής τάξης.

Όταν ιδρύσαμε αυτό το κίνημα, ήμουν 22 χρονών και ο παλαιότερος. Εκείνες τις μέρες ο δρόμος ανήκε περισσότερο στην αριστερά που γινόταν όλο και πιο βίαιη και προστατεύονταν από το δικαστικό σώμα και τον τύπο. Ήταν η στιγμή που επώθηκε το μακάβριο: "η δολοφονία ενός φασίστα δεν είναι έγκλημα". Και στην πραγματικότητα, σχεδόν κανένας δεν πλήρωσε για τις περισσότερες από τριάντα δολοφονίες συντρόφων. Κάποιοι λίγοι που έχουν καταδικαστεί έχουν υποστεί γελοίες κυρώσεις.

Και μιλάμε για άγριες δολοφονίες, με ανθρώπους που έμειναν περισσότερο από ένα μήνα στην εντατική πριν πεθάνουν. Ή ακόμα και τα παιδιά έκαψαν ζωντανά στα σπίτια τους οι αριστεροί, όπως τα αδέρφια Mattei (22 και 8 ετών!) Των οποίων ο δολοφόνος, ο Achille Lollo, φυγάς στη Βραζιλία που περιμένει την απόφαση μετά από τόσα χρόνια, μιας ελαφριάς ποινής και έγινε ακόμη και μέρος της κυβέρνησης του προέδρου Lula.

Όλοι όμως κρατήσαμε τον δρόμο ούτως ή άλλως, αντιμετωπίσαμε χτύπηματα και ανταποδώσαμε επίσης και, καταφέραμε να προχωρήσουμε πολιτικά στα σχολεία, στις γειτονιές της εργατικής τάξης. Αναγεννήσαμε τον πολιτικό λόγο της εποχής και βλέπω ότι αφήσαμε το σημάδι μας στον εθνικό - επαναστατικό κόσμο σχεδόν παντού στον κόσμο. Στη συνέχεια, ήρθε η τελική καταστολή και πολλοί από εμάς περάσαμε πολλά χρόνια στη φυλακή ή καταφέραμε να δραπετεύσουμε και, όπως στην περίπτωση μου, να κρυβόμαστε για μεγάλο χρονικό διάστημα. Ήμουν για είκοσι χρόνια στο κυνήγι, αλλά δεν σταμάτησα ποτέ την πολιτική, την πνευματική, οργανωτική και μαχητική μου δέσμευση στον ακτιβισμό.

Θεωρείσαι από τους εμπνευστές και καθοδηγητές της Casa POUND. Πως βλέπεις την σημερινή πορεία της και ποια η πρόταση σου για όσους θέλουν να ακολουθήσουν αυτό το μοντέλο οργάνωσης σκέψης και δράσης;

Δεν είναι ακριβώς σωστό. Αυτή η εντόπωση προέρχεται από την αρχική μου ισχυρή υποστήριξη για εκείνο το κίνημα που ήταν οι πρώτοι νεαροί που είχαν σηκώσει το γάντι της πρόκλησης και έσπευσαν να παλέψουν με μεγάλη ικανοποίηση και χαρά για το μέλλον. Ένα υψηλού επιπέδου υπαρξιακό και πολιτιστικό εργαστήριο γεννήθηκε. Αλλά μετά πήραν ένα μονοπάτι που με πολλούς τρόπους δεν είναι δικό μου. Μετατράπηκαν σε ένα είδος κόμματος που μπήκε στα σχήματα και πατήματα της κλασικής δεξιάς. Κατά τη γνώμη μου, κατέβασαν πολύ τον πήχη των ικανοτήτων τους και διέκοψαν αυτή τη δυναμική ακτιβισμού για την οποία θαυμάζονταν από όλους.

Πότε ιδρύθηκε το ινστιτούτο Polaris και ποια η αφορμή για αυτή την κίνηση; Ποια είναι τα βιβλία που έχεις εκδώσει, ποια η θεματολογία τους και πως μπορεί κάποιος να τα προμηθευτεί;

Το Polaris ως κέντρο μελέτης γεννήθηκε πριν από δεκαπέντε χρόνια, το περιοδικό πριν από έντεκα χρόνια. Ήδη κρυμμένος στο Παρίσι, είχα δημιουργήσει ένα κέντρο μελέτης, το Orientementi & Ricerca, το οποίο είχε υπάρξει για περίπου δέκα χρόνια. Ο λόγος για την πρωτοβουλία μου αυτή βασίζεται στην ιδέα μου για την πολυαπασχόληση σε όλα τα θέματα θα μπορούσα να πω ... Εννοώ ότι διάφορα εργαλεία πρέπει να είναι κινούμενα ώστε κάθε ένα να επιδιώκει έναν διαφορετικό στόχο, αλλά όλα

κοινά. Το κέντρο μελέτης πρέπει να βρίσκεται στην πρώτη γραμμή των αναλύσεων και των προτάσεων. Και είναι ακριβώς στο σημείο ότι στο τεύχος 1, πριν από έντεκα χρόνια, εξετάστηκε η υπόθεση των μεγάλων επιδημιών και ορίστηκε ότι το ενδιαφέρον των μεγάλων φαρμακευτικών εταιρειών θα μπορούσε να συνέπεσει με αυτό των ολιγαρχιών. Όπως και έγινε.

Αντιμετωπίσαμε κοινωνιολογικά, οικονομικά, γεωπολιτικά, οικολογικά ζητήματα. Το τελευταίο τεύχος, ακριβώς έξω, αφορά το Grand Reset. Για αυτό το κέντρο μελέτης έχουμε συγκεντρώσει εμπειρογνώμονες και ακαδημαϊκούς υψηλού επιπέδου. Με αυτόν τον τρόπο μπορέσαμε να ξεκινήσουμε διάλογο με τις τοπικές διοικήσεις, πανεπιστήμια, πρεσβείες, επιχειρηματικές οργανώσεις, συνδικάτα. Έχουμε κινήσει συζητήσεις που οδήγησαν σε πολιτικούς από τη δεξιά και την αριστερή, ακόμη και από τον ΟΗΕ, να μιλήσουν μαζί μας.

Ο στόχος είναι η σπορά και η δημιουργία νέων δικτύων σχέσεων. Μπορούμε να το ονομάσουμε τακτική Gramsci. Αλλά θα ήταν αυτοσκοπός αν δεν υπήρχαν πολλά άλλα θέματα που ασχολούνται με άλλους στόχους. Όπως πολιτικές πληροφορίες, εσωτερική εκπαίδευση, πολιτικές σχέσεις, σχηματισμός στελεχών και ακόμη και διεθνείς οικονομικές σχέσεις. Το Polaris είναι ένα αστέρι ενός γαλαξία όπου βρίσκουμε τα Landsknechts της Ευρώπης (μια ευρωπαϊκή συνεργασία Ιεδών), το EurHope (στις Βρυξέλλες) και άλλες δημιουργίες όπως το kulturaeruopa.eu, το Accademia Europa online και άλλα. Η δέσμευση είναι σε διάφορα επίπεδα και δεν περιορίζεται στην Ιταλία.

Όσο για μένα, προσπαθούμε επίσης να κάνουμε χρήση της φιγούρας μου και να ασκήσουμε πολιτικές και πολιτιστικές επιρροές. Αυτό συμβαίνει με τις διαλέξεις μου, τις συνεντεύξεις μου, τα blogs μου και τα βιβλία μου. Αυτά είναι πολλά. Ορισμένα έχουν μεταφραστεί, στα γαλλικά και στα ισπανικά. Έχουν να κάνουν επίσης με τα «Χρόνια του Μολυβιού», με εμπειρίες από την περίοδο της ζωής ως φυγάδες, με ιδεολογικά οράματα όπως ο Μύθος της Ευρώπης ή η Τορτοούγκα. Η λίστα είναι μεγάλη και μπορεί να βρεθεί στη wikipedia στην καταχώρισή μου. Ορισμένα βιβλία μπορούν να αγοραστούν διαδικτυακά στο gabrieleadinolfi.eu στην ενότητα "αγορά online". Αλλά είναι στα Ιταλικά.

Οι συνεντεύξεις σου στην «Ελεύθερη Τηλεόραση» αλλά και σε έντυπες εκδόσεις τα τελευταία χρόνια προκάλεσαν θετικότητα σχόλια ανάμεσα στους Έλληνες συναγωνιστές. Ποια η άποψη σου για τον Ελληνισμό και τους Έλληνες αλλά και για τους συναγωνιστές μας.

Χαίρομαι που έλαβα κάποια θετικά σχόλια από τους Έλληνες συντρόφους. Η Ελλάδα είναι η μητέρα όλων μας. Εν τω μεταξύ, η οικογένεια μου προέρχεται από μια πόλη της Magna Graecia, την Νάπολη. Τα ελληνικά είναι η αληθινή παγκόσμια γλώσσα, η αληθινή παγκόσμια σκέψη, αυτή του Λόγου. Παγκόσμια στην ανάδειξη των ταυτοτήτων, όπως και σε οποιαδήποτε αυτοκρατορική λογική, η οποία μπορεί να μας επιτρέψει να αντιμετωπίσουμε το μέλλον και να αμφισβητήσουμε τον παγκοσμιοποίηση χωρίς συνθηκολόγηση, όπως συμβαίνει με την τύχη των αντιδραστικών και, συνεπώς, των κλειστών στον εαυτό τους ατόμων που υπάρχουν στις τάξεις μας κατά κάποιο τρόπο. Η Ελλάδα είναι η πατρίδα της φιλοσοφίας. Φιλοσοφίας που δεν είχε καμία σχέση με τις ορθολογικές αφαιρέσεις των σύγχρονων, αλλά ήταν τρόπος ζωής.

"Και Ίων ειμί!" Θα έμπαινα στον πειρασμό να πω επίσης, αναγνωρίζοντας τον εαυτό μου, όπως αναγνώρισα τον εαυτό μου στους Δελφούς. Ωστόσο, δεν μπορώ να δώσω μια ακριβή αξιολόγηση των Ελλήνων συντρόφων, γιατί δεν έχω ζήσει ποτέ στην Ελλάδα. Μπορώ να εκφράσω μόνο τις εντυπώσεις μου. Φαίνονται παθιασμένοι και μαχητικοί, λίγο ρομαντικοί και λίγο στωικοί. Πιθανότατα έχουν τα ίδια ελαττώματα με τους μεσογειακούς συντρόφους: την τάση να κατακερματιστούν, να είναι ατομικιστές και να διαφωνούν με άλλους συντρόφους. Ελαττώματα που μπορούν να διορθωθούν εάν η υπερηφάνεια δεν συνδέεται με τον εαυτό του αλλά με κάτι υψηλότερο.

Μέσα από ποιες διαδικτυακές επάλξεις προωθείς τις ιδέες σου;

Facebook, twitter, telegram, η πλατφόρμα web της Accademia, και τα blogs.

Δεν μπορούμε να μην σε ρωτήσουμε για τον μάρτυρα Μίκη Μάντακα. Τι νιώθεις ως Ιταλός όταν ακούς αυτό το όνομα;

Ακόμα κι αν πέρασαν σαράντα έξι χρόνια, θυμάμαι εκείνη την ημέρα σαν να ήταν σήμερα. Ο θάνατος του Μάντακα με ταρακούνησε για τα σύμβολα που τον συνοδεύουν. Εκείνη την εποχή στην Ιταλία πίστευαν ότι όλοι οι Έλληνες ήταν αριστεροί, και αντ' αυτού ο μόνος μάρτυρας ήταν στο πλευρό μας. Ήταν τότε ο Έλληνας που έπεσε στη Ρώμη, σαν να σφράγισε τις ελληνορωμαϊκές ρίζες της Ευρώπης και του πολιτισμού.

Ήταν πάνω απ' όλα ένας πεσμένος σύντροφος και για εμάς ο σύντροφος σήμαινε πολύ περισσότερο από το να είσαι Ιταλός ή Έλληνας γιατί εκείνα τα χρόνια λέγαμε ότι «η πατρίδα μου είναι όπου παλεύω για τις ιδέες μου». Ο Σύντροφος, στον πόλεμο, είναι πέρα από κάθε διάκριση. Φυσικά για εμάς το έθνος ήταν θεμελιώδες, αλλά ψηλότερα υπήρχε κάτι

που το ξεπέρασε. Η θυσία του Μίκη σε μια ξένη χώρα τον ηρωοποιούσε με ακραίο τρόπο. Όταν ο σύντροφός μου Walter Spedicato πέθανε στην εξορία στο Παρίσι, η ιερή επιγραφή στη μνήμη του έφερε αυτή τη γερμανική φράση που επέλεξε ο Alain de Benoist. «Όποιος πέφτει για τις ιδέες του βρίσκεται στο σπίτι του ακόμη και σε μια ξένη χώρα». Από την άλλη πλευρά, δεν υπάρχει ξένη γη για εμάς στην Ευρώπη.

Πως βλέπεις την σημερινή κατάσταση με την υγειονομική τρομοκρατία των κυβερνήσεων;

Σε αυτό αφιέρωσα ένα πολιτικό έγγραφο, με τον τίτλο Αντισώματα, το οποίο δημοσίευσα τον περασμένο Νοέμβριο. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί με τις γραμμικές εξηγήσεις, τη λογική της δυαδικής γλώσσας και τους απλοϊκούς τρόπους έκφρασης. Ό, τι προκάλεσε ο Covid, σήμερα, εμείς το βιώνουμε σαν μια ανθρωπολογική και διανοητική επανάσταση.

Η φαντασία του περασμένου αιώνα δεν αντιστοιχεί πλέον στην εξέλιξη της τεχνολογίας και σε αυτό που προκάλεσε. Από τη μετάλλαξη των σχέσεων μεταξύ χώρου και χρόνου στην ίδια φυσική κατάσταση. Αυτό που ονομάζεται Grand Reset είναι απλώς μια προσπάθεια να συνδυάσει το φανταστικό με την πραγματικότητα. Αυτό που πολλοί φόβονται και απαιτούν να ξορκίσουν για αποτροπή δεν θα συμβεί αύριο, έχει ήδη συμβεί για πάνω από είκοσι χρόνια. Είναι το αποτέλεσμα της τεχνολογικής έκρηξης και της απορρύθμισης.

Για εκείνους που γνωρίζουν ότι ο καπιταλιστικός ιμπεριαλισμός είναι πάντα ενωμένος και διχασμένος ταυτόχρονα, αυτό δεν είναι το τέλος της ιστορίας. Οι γεωπολιτικές και γεωοικονομικές διαφορές αντικατοπτρίζονται επίσης στην πρόκληση των εμβολίων και των οικονομιών στο Covid. Μπορούμε να μιλήσουμε για τη γεωπαδημία.

Δεν έχει κανένα νόημα να αντιταχθούμε σε όλα αυτά προσπαθώντας να υπερασπιστούμε τα συντρίμια του αστικού μοντέλου, αντίθετα πρέπει να «οδηγήσουμε την τίγρη» και να αντιταχθούμε σε άλλα οργανωτικά, οικονομικά, φιλοσοφικά και πολιτικά μοντέλα που πρέπει να δημιουργήσουμε αυτόνομα και τα οποία, όπως ένας ιός, πρέπει να εξαπολύσει μια πανδημία αναγέννησης.

Τι πιστεύεις για την σημερινή κατάσταση στην Ιταλία;

Στην Ιταλία, όπως και αλλού, είμαστε μάρτυρες της εποχικής αποτυχίας της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Δυστυχώς, αυτό μετατρέπεται σε κατάσχεση εξουσίας από τεχνικούς και πολιτικούς επιτρόπους. Στην

πράξη, ο κομμουνισμός διαχειρίζεται το κεφάλαιο και μετατρέπει την κοινωνία σε κομμουνιστικό ακριβώς μέσω του κεφαλαίου.

Στην Ιταλία, όπως παντού, δεν μπορούμε να ελπίζουμε για μια θεσμική πολιτική απάντηση: μπορεί να βρεθεί μόνο στην αυτόνομη οργάνωση των οργανικών πραγματικοτήτων που συνδέονται τόσο με την επικράτεια όσο και με τα συμφέροντα της κατηγορίας της. Όταν το κράτος παραιτείται από το ρόλο του επειδή δεν είναι πλέον σε θέση να το αναλάβει, και γίνεται φορολογικός συλλέκτης, φύλακας φυλακών και πωλητής καπνού, είναι απαραίτητο να καλυφθούν τα κενά που αφήνει πίσω και έτσι να σχηματιστούν οι εξουσίες των ανθρώπων.

Αυτό σημαίνει επίσης τη διαμόρφωση των ανθρώπων. Επειδή στον καπιταλισμό, τη δημοκρατία, τον κοινοβουλευτισμό, τον υλισμό, υπάρχουν μόνο μάζες και άτομα, δεν υπάρχουν πλέον λαοί. Όποιος σήμερα ονειρεύεται λαϊκές εξεγέρσεις είναι παραληρητικός. Όπως και στον Ζαρατούστρα, σκεφτόμενος να ταλαιπωρήσει τον λαό, θα φύγει και θα κρατήσει ένα πτώμα στα χέρια του.

Πιστεύεις ότι ο Φασισμός είναι αυτό που έλεγε ο Mussolini «η εκκλησία των χιλίων αιρέσεων»; Ποια η θέση του Φασισμού στον 21ο αιώνα; Από τον Ιταλικό Φασισμό εκτός του Mussolini ποια άλλα πρόσωπα θεωρείς κορυφαία στην ιδεολογική και οργανωτική συνεισφορά του κινήματος σας;

Ο Μουσολίνι ήταν η ιδιοφυΐα που κατάφερε να προτείνει στη σύγχρονη εποχή έναν τρόπο συλλογισμού και διαβίωσης που είναι αυτός των ιστορικών και φιλοσοφικών μας ριζών. Ο φασισμός για αυτόν δεν ήταν ποτέ σημείο άφιξης, αλλά παράμετρος για τη συνεχή σχεδίαση νέων συνθέσεων για το μέλλον.

Το 2021 πολλά από τα επιτεύγματα του φασισμού μπορεί να φαίνονται ξεπερασμένα επειδή η κοινωνία έχει αλλάξει ριζικά. Κοιτώντας πιο προσεκτικά, ωστόσο, μπορεί κανείς να συνειδητοποιήσει χωρίς υπερβολική προσπάθεια ότι οι συντεχνιακές απαντήσεις που προέρχονταν από τον φασισμό θα ήταν επί του παρόντος η μόνη μη κομμουνιστική απάντηση, η μη ολιγαρχική και η μη τρομοκρατική μέσα στη μεταδημοκρατία και θα εγγυόταν τη συμμετοχή όλων τα δικά τους πεπρωμένα.

Όχι μόνο αυτό: ο corporatism θα εξακολουθούσε να αποδεικνύεται ότι είναι η μόνη επαναστατική εναλλακτική λύση στον φιλελεύθερο καπιταλισμό σήμερα, όπως χθες. Εκτός από αυτό, ωστόσο, το πνεύμα του φασισμού είναι θεμελιώδες, το οποίο είναι ένα κλασικό, ανδρικό και

κοινωνικό πνεύμα. Που είναι πνευματικό, αισθητικό και υλικό. Και είναι τόσο «αιρετικά» ανοιχτό που πάντα αναζητά τη σύνθεση.

Θα έλεγα ότι, αν υπάρχει κάτι μέχρι και σήμερα, σήμερα το βρίσκουμε ακριβώς στον φασισμό. Όσο για τις ιδεολογικές συνεισφορές στο κίνημα μου, δεν περιορίζονταν μόνο στον Ιταλικό φασισμό. Τους βρήκαμε και στη Ρουμανία, τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ισπανία, την Αργεντινή και στην πολιτιστική και πολιτική δέσμευση των νεοφασιστών πρωτοπόρων της δεκαετίας του '50 και της δεκαετίας του '60 στην Ιταλία, αλλά και στη Γαλλία με την ομάδα GRECE καθώς και στο Βέλγιο του Jean Thiriart με αυτή την ονειρική προσπάθεια κατά της πρωτοπορίας που ήταν η Jeune Europe .

Και οφείλουμε επίσης κάτι μικρό σε άλλες αιρέσεις, που δεν συμφωνούν ακριβώς με την Ιδέα μας για τον Κόσμο, όπως ένα μικρό μέρος του Γκωλικού ρεύματος.. Μερικοί συγγραφείς ή καλλιτέχνες, όχι φυσικά τόσο στο ύψος του φασίστα Pirandello, άλλα μας βοήθησαν να ανακαλύψουμε τη δημοκρατική κωμωδία στα μάτια μας: όπως είναι ο διανοούμενος σαν τον Débord, ζωγράφος όπως ο Magritte ή σόουμαν όπως ο Gaber. Ο Julius Evola ήταν και είναι ιδιαίτερα σημαντικός.

Πιστεύεις ότι θα μπορούσε να έχει αποφευχθεί η σφαγή στα βουνά της Ηπείρου το 1940 και ποιες οι ευθύνες τόσο της ελληνικής όσο και της ιταλικής εξωτερικής πολιτικής σύμφωνα με την δική σου ανάγνωση της ιστορίας;

Όχι μόνο θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί, αλλά θα έπρεπε να είχε αποφευχθεί απολύτως. Κάθε πόλεμος μεταξύ των Ευρωπαίων είναι εμφύλιος πόλεμος, ακόμη περισσότερο μεταξύ Ιταλών και Ελλήνων, που είναι οι πατέρες του πολιτισμού, και επιπλέον μεταξύ κυβερνήσεων που προσανατολίζονται με τον ίδιο τρόπο! Δυστυχώς, η ιταλική επέκταση στις θάλασσες, που τόσο μισούσε η Αγγλία, έπληξε επίσης την Ελλάδα. Φοβάμαι ότι η αντιπαράθεση ήταν τότε αναπόφευκτα τραγική. Η Ιταλία την αντιμετώπισε με υπερηφάνεια και απροσεξία και μπλοκαρίστηκε από τους Έλληνες που έδειξαν αξιοθαύμαστη υπερηφάνεια και μαχητικότητα. Στη συνέχεια, με την ιταλική και πάνω απ' όλα γερμανική κατοχή, αυτή η υπερηφάνεια έγινε κομματική (μοναρχική ή κομμουνιστική) και αυτό απορρόφησε μεγάλη ενέργεια από την αιτία που θα έπρεπε να ήταν κοινή. Αλλά ποτέ δεν κλαίνει για το χυμένο γάλα. Προσπαθούμε να αντλήσουμε μαθήματα για το μέλλον.

Ποια η κληρονομιά της R.S.I. και πως αναγεννήθηκε το κίνημα μετά τον πόλεμο;

Ας συνοψίσουμε για τους αναγνώστες γιατί μιλάμε. Αφού οι σύμμαχοι προσγειώθηκαν στη Σικελία στις 25 Ιουλίου 1943, πραγματοποιήθηκε το Μεγάλο Συμβούλιο του Εθνικού Φασιστικού Κόμματος. Ο Μουσολίνι βρέθηκε σε μειονεκτική θέση και στάλθηκε μήνυμα στον Βασιλιά Βιτόριο Ερμανουέλ ΙΙΙ για τη συνολική διαχείριση του πολέμου.

Την επόμενη μέρα ο βασιλιάς είχε συλλάβει τον Μουσολίνι και ανακοίνωσε ότι ο πόλεμος θα συνεχιστεί. Ζήτησε από τον Χίτλερ να στείλει γερμανικά στρατεύματα για να υπερασπιστεί την ιταλική επικράτεια και δεσμεύτηκε να πληρώσει όλα τα έξοδα για τα προς το ζην. Ήταν μια παγίδα επειδή οι Ιταλοί θα έπρεπε να γυρίσουν τα όπλα τους εναντίον των συμμάχων τους. Στις 8 Σεπτεμβρίου, ο βασιλιάς υπέγραψε την προδοσία και έφυγε με τον πρωθυπουργό Badoglio πέρα από τις γραμμές του εχθρού. Οι ένοπλες δυνάμεις αφέθηκαν να υπερασπιστούν τον εαυτό τους. Ο ιταλικός στόλος, ο οποίος δεν είχε λάβει συγκεκριμένες διαταγές, βομβαρδίστηκε τέσσερις φορές την ίδια ημέρα από γερμανικά, βρετανικά και αμερικανικά αεροπλάνα.

Στις 12 Σεπτεμβρίου ο Μουσολίνι απελευθερώθηκε από την αιχμαλωσία του στο Gran Sasso. Στις 23 Σεπτεμβρίου γέννησε την «Ιταλική Κοινωνική Δημοκρατία» η οποία εξασφάλισε την υπεράσπιση της ιταλικής επικράτειας και εφάρμοσε ριζικές μεταρρυθμίσεις, συμπεριλαμβανομένης της κοινωνικοποίησης των επιχειρήσεων. Το 1945, μετά την απώλεια του πολέμου, η RSI παρέδωσε τον ισολογισμό σε πλεόνασμα παρά την πολεμική οικονομία και τα έξοδα για τη συντήρηση των Ιταλών και Γερμανών στρατιωτών. Οκτώ χιλιάδες άνθρωποι προσχώρησαν στο RSI, συμπεριλαμβανομένου ενός από τους ιδρυτές του κομμουνιστικού κόμματος, του Nicola Bombacci, ο οποίος δολοφονήθηκε από τους αντιστασιακούς την ίδια ημέρα με τον Mussolini, στις 28 Απριλίου 1945.

Για αυτό μιλάμε. Δεν συμμερίζομαι μια από τις κοινές πεποιθήσεις ότι η RSI θα σήμαινε επιστροφή στην επαναστατική προέλευση μετά από έναν μακρύ κυβερνητικό συμβιβασμό. Πολιτικά αντιπροσωπεύει τη συνέχιση μιας σταδιακής αλλά συνεχούς επανάστασης που είχε πραγματοποιήσει ο Μουσολίνι για είκοσι χρόνια. Οι μόνες διαφορές συνίστανται στο γεγονός ότι ο «αντιδικός» του, ο αντιδραστικός, δεν ήταν πλέον παρών στα θεσμικά όργανα επειδή είχε φύγει προς τα νότια στα χέρια των εισβολέων και ότι ήταν επομένως ευκολότερο να επιταχυνθεί από τους ριζοσπαστικούς νόμους που, ωστόσο, υπέστησαν τις δυσκολίες μιας διχασμένης Ιταλίας, σε δύο μέρη και έναν πόλεμο που χάθηκε.

Η RSI όμως σήμαινε και κάτι άλλο. Ήταν η απόδειξη μπροστά σε όλον τον κόσμο και κυρίως στον εχθρό, που την θαύμαζε, ότι οι Ιταλοί δεν ήταν

τελικά δειλοί όπως έδειξε η προδοσία του βασιλιά και είχαν ακόμη την αίσθηση της τιμής.

Ακολούθησε η λεγόμενη «εκκαθάριση» με δεκάδες χιλιάδες δολοφονίες, μερικές τρομερές, και με την δαιμονοποίηση των Βετεράνων. Αυτό σηματοδότησε ολόκληρη τη μεταπολεμική περίοδο. Από τη θετική πλευρά, επειδή το να είσαι φασίστας μετά το 1945 σήμαινε να προχωράς με το κεφάλι ψηλά και να πληρώνεις ένα υψηλό τίμημα, εναντίον όλων και όλων. Αρνητικά επειδή η ιδέα της ήττας παρέμεινε στο DNA και επειδή η δυσπιστία για όλα και όλοι δεν μπορούσαν να διευκολύνουν την πολιτική δράση.

Έπειτα από κάποιες προσπάθειες δημιουργίας ενός πολιτικού φορέα και μετά τις προπαγανδιστικές και στρατιωτικές πράξεις του κινήματος FAR, δημιουργήθηκε το MSI το οποίο ήταν ο πρωταγωνιστής αυτής της μνήμης προς το μέλλον. Ωστόσο, δεν κατάφερε ποτέ να ξεπεράσει διανοητικά την ήττα και το τέλος στον κόσμο, οπότε όταν, δύο γενιές αργότερα, οι ιστορικές συνθήκες του επέτρεψαν να εισέλθει στον κυβερνητικό χώρο, οι εκφραστές του δεν βρήκαν τίποτα καλύτερο να κάνουν από το να διώξουν από πάνω τους αυτό που τους παρέλυε.

Αυτό που σχεδόν ποτέ δεν έχει λυθεί στον ιταλικό νεοφασισμό είναι το κόμπλεξ. Ένα κόμπλεξ ενοχής, ένα κόμπλεξ δίωξης, ένα κόμπλεξ κατωτερότητας. Πράγματα που οι φασίστες δεν θα είχαν δοκιμάσει ποτέ και για τα οποία θα αισθανόταν αηδιασμένοι. Κρίμα, γιατί η υπερηφάνεια και η επιμονή των χρόνων αγώνα και θυσίας, μετά από αιώνες και αιώνες φυλακών και δεκάδες και δεκάδες θανάτους, θα άξιζαν καλύτερα από τους αστούς και τους γονείς που ήθελαν μόνο να γίνουν αποδεκτοί

Τι προτείνεις για το μέλλον στους νεολαίους συναγωνιστές της χώρας μας που δηλώνουν Εθνικιστές, Εθνικοσοσιαλιστές και Φασίστες;

«Δύο άνθρωποι κοιτάζουν μέσα από τα ίδια κάγκελα, το ένα βλέπει τη λάσπη, το άλλο τα αστέρια». Αυτά τα λόγια του Λάνγκρι, ενός Θιβετιανού κληρικού του 11^{ου} αιώνα, είναι θεμελιώδη, ανεξάρτητα από το μοντέλο που έχετε επιλέξει. Επειδή το μοντέλο πρέπει να λειτουργεί για να σας κάνει να γίνετε καλύτεροι και δυνατοί. Μόνο του δεν είναι αρκετό. Το να σας δηλώσω κάτι δεν σημαίνει ότι είστε κιόλας κάτι. Και ακόμη λιγότερο μπορείς πραγματικά να είσαι κάτι αν είσαι πολύπλοκος.

Ίσως είναι απαραίτητη η αναφορά σε ένα πολιτικό αρχέτυπο που αντιπροσωπεύει μια Ιδέα του κόσμου ριζικά διαφορετική από την κυρίαρχη. Κανείς περισσότερο από τους Έλληνες θα έπρεπε να το καταλάβει αυτό. Η παρακμή της νεωτερικότητας, η οποία είναι

προοδευτική και μεσσιανική, βασιζείται στην Ουτοπία, δηλαδή σε ένα μοντέλο που θα εφευρεθεί, το οποίο δεν έχει κανόνες και το οποίο δεν επιτρέπει σε κάποιον να ενεργήσει πάνω του. Αντ' αυτού, ο Μύθος κάνει ακριβώς το αντίθετο: σας διδάσκει ένα μοντέλο να το επαναλάβετε, να το ανανεώνετε, το οποίο ενεργεί πάνω σας και αντικατοπτρίζει όλα όσα ενεργείτε, θέτοντας το χώρο σε τάξη. Ο Κόσμος που λυγίζει το Χάος και εξάγει τη μορφή από την ύλη. Είναι ένα αιώνιο μοντέλο, το οποίο υπάρχει ήδη, και ως εκ τούτου μπορεί και πρέπει να πάντα να μιμείται, και θα είναι πάντα έτσι.

Οι αρχαίοι Έλληνες δημιούργησαν ένα γραμματικό χρόνο που για εμάς τους μοντέρνους δεν είναι ποτέ μεταφράσιμος: τον αόριστο. Αυτός ο αόριστος, που είναι ένα παρελθόν χωρίς να είναι εντελώς παρελθόν, αναφέρεται στη σύλληψη του Όντος, την οποία οι Έλληνες, ας αναφέρουμε τον Παρμενίδη, είχαν αντιληφθεί και που αντιτίθεται στην παρακμή του Να γίνει, όπως ο Κόσμος ενεργεί στο Χάος και όπως ο Μύθος νικά την Ουτοπία.

Από όλους τους ινδοευρωπαϊκούς λαούς, ο ελληνικός μπόρεσε να εκφράσει τη σοφία μέσω της μυθολογίας όπως κανένας άλλος. Στην ελληνική μυθολογία υπάρχουν όλες οι απαντήσεις σε οποιαδήποτε κατάσταση και είναι σαφέστατος ο δρόμος που πρέπει να πάρετε, πώς θα βαδίσετε με ποιο τρόπο και κόστος και με ποια μεταμόρφωση. Ωστόσο, κάποιος πρέπει να είναι ισχυρά παρών και να αποκτήσει μια φωτεινή Ολυμπιακή γαλήνη. Προσέξτε να μην το αφήσετε αυτό όταν πρόκειται αναλαμβάνετε πολιτικές αναφορές "καταραμένες", γιατί αν τις ερμηνεύσετε με σύγχυση, με θυμό, με σκοτεινό τρόπο, όλα θα καταστραφούν.

Τα τελευταία λόγια δικά σου προς τους αναγνώστες του περιοδικού μας.

Σας λέω τρία πράγματα. Πρώτα. Η Ευρώπη και ο Πολιτισμός χρειάζονται την Ελλάδα και η Ελλάδα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την Ευρώπη (την οποία ίδρυσε στις Θερμοπύλες και τις Πλαταιές) και χωρίς Πολιτισμό. Αφιερώνω τον εαυτό μου στη δημιουργία σχέσεων μεταξύ ποιοτικών ανθρώπων από όλη την Ευρώπη, ειδικά μέσω του Lanzichenecchi, το οποίο λαμβάνει τη μορφή συναντήσεων μεταξύ Ευρωπαίων, δύο εκ των οποίων, στην Ιταλία και τη Γαλλία, είναι ιδιαίτερα σημαντικές. Υπάρχουν επίσης αναφορές στο διαδίκτυο. Σε αντίθεση με τους Ιταλούς, τους Γάλλους, τους Ισπανούς και τους Άγγλους, οι Έλληνες μιλούν συχνά άλλες γλώσσες και η συμβολή τους είναι ιδιαίτερα πολύτιμη.

Δεύτερο. Είναι άχρηστο να αισθάνεσαι αγωνία, άγχος ή ελπίδα σε μαζικές αντιδράσεις, σε βιαστικές πολιτικές λύσεις ή στις νίκες ενός λαϊκισμού που

δεν έχει στρατηγική, ηγεσία, σχέδια και που παραμένει στο έλος της ιδέας ενός υλιστικού και φιλελεύθερου κόσμου. Είναι οι συνειδητοί avant-gardes, οργανωμένοι και με ξεκάθαρες ιδέες, οι μόνοι που μπορούν πραγματικά να παίξουν στις πολιτικές και πολιτιστικές προκλήσεις. Και είναι να εκπαιδεύσουμε αυτούς τους πρωτοπόρους που πρέπει να ανησυχούμε, όχι πολιτικές λύσεις που στο χάος μπορούν να είναι φευγαλέες και εμφανείς.

Τρίτο. Ο καθένας πρέπει να καταλάβει ότι η ζωή ενός λαού δεν συμπίπτει με τη δική του, ότι τα πεπρωμένα των γενεών δεν μετριούνται από αυτό που ζει, ότι ο χρόνος δεν τελειώνει αύριο. Ακόμα κι αν η κατάσταση μπορεί να φαίνεται απελπιστική, ακόμη και αν δεν βλέπουμε λύσεις που να προσφέρουν ελπίδα για το άμεσο μέλλον, πρέπει να είναι γνωστό ότι δεν θα είναι μερικές γενιές ηλίθων, γεμάτες Ubris, που μπορούν να σκοτώσουν το πνεύμα της Ελλάδας, που ούτε καν οι αιώνες Οθωμανικής κυριαρχίας κατάφεραν να πνίξουν. Πρέπει να είμαστε σταθεροί, θαρραλέοι και πάνω απ' όλα χαρούμενοι και αδάμαστοι και να κάνουμε ό, τι πρέπει να γίνει. Μπορεί να μην το δούμε, αλλά σε κάθε περίπτωση ξέρουμε ότι αυτό που είχε προβλεφθεί θα συμβεί μια μέρα: ο Απόλλωνας θα επιστρέψει και θα είναι για πάντα.

Αυθόρμητη σύντηξη ανυπόληπτων γνωμικών.

του Πολυδάμα

Δύσκολη πράγματι η εκφορά λόγου σε κάθε του υπαρκτή έκφανση, σε μία γη χέρσα από κάθε ευφορία, κάθε πιθανότητα βλάστησης του ενδότερου σπόρου.

Χλευαστική στέκει η υφή των καιρών προβαίνουσα ανερυθρίαστα σε έναν πρόστυχο εναγκαλισμό με την σαθρότητα των ερειπίων του πρότερου.

Άκομψα χάχανα απαξίωσης αντηχούν μέσα από την ομίχλη και από τα ερείπια των αποσαθρωμένων αστικών κέντρων.

Οικτρά σκέλεθρα ζωντανών νεκρών πλανιούνται σερνάμενα κωμικά σαν παρωχημένες καρικατούρες ταινιών του George Romero φορώντας τα κουρέλια των άτοπων ονείρων τους.

Γύρω τους μια ερημιά από Cult ταινίες που πάντα κάτι πολύ κακό προσιωνίζει.

Για κρουνοὺς αίματος διψά ο αδηφάγος θεατής, για απολύτρωση θριαμβική, τούτο όμως προ πολλού έχει σωθεί, έχει στεγνώσει.

Γιατί σωθήκανε τα θύματα, γιατί των αδηφάγων το κρέας δραματικά λιγόστεψε.

Σάρκες μολυσμένες μόνο διαθέσιμες, των εκλιπουσών υαίνων έδεσμα
ζηλευτό.

Μες τη μέθεξη του πλούτου σας, μέσα στον κακόσχημο υβριδικό σας
Διονυσιασμό, την κρεατομηχανή σας ατάιστη αφήσατε.

Κλαίνε τα παιδιά σας γοερά, οι επίγονοι σας οι αιμοδιψείς.

Άκομψο αλήθεια τραγικό.

Πώς του κακού θα θεριέψει ο σπόρος;

Πώς θα σβήσει ο Ήλιος αφήνοντάς σας απλόχερα χώρο τα σκοτάδια σας να
γλεντήσετε των ανήλιαγων Ταρτάρων γεννήματα;

Τον ίδιο τον γεννήτορα το φωτοδότη φθονείτε αγνώμονες.

Εκείνον που καταδέχτηκε μες το μεγαλείο της αέναης πυρωμένης λάμψης
του μέχρι και τα δικά σας χαμερπή σκοτάδια να φωτίσει.

Σε έρημους τόπους κείτονται τα παλάτια σας γιομάτα από τα κτερίσματα
της σημαδιακής σας ματαιοδοξίας μακριά από των ταπεινών και
αλυσοδεμένων την αλαφιασμένη ματιά.

Την κωμική σας εφημερότητα μοχθείτε να λογχίσετε αχρείοι, σαν Αη
Γιώργηδες υβριδικοί Δονκιχωτικά από τους διάπυρους σας δαίμονες
αφιονισμένοι.

Στοιχειώσαν την μιαρή σας ζήση οι άνομοι πόθοι οι θεμελιωμένοι πάνω
στην επίπλαστη ανέχεια των αρίστων.

Κούρνιασε η ελπίδα σε στάση εμβρυακή σε άφωτου κελιού την ρυπαρή
γωνιά το άμορφο και το άγνωρο προσμένοντας.

Λιγότεψαν τα μέσα μας από την απουσία της θαλπωρής της κι
ενστικτώδικα μες τα σκοτάδια πορευόμαστε για να την λευτερώσουμε και
την θωπεία της την ακριβή να ματανιώσουμε.

Λιγότεψε το μελάνι και βάρυνε η γραφή.

Μολυβένια γίνηκε κι αφόρητη σαν του Ταντάλου το μαρτύριο.

Ανέφικτη σαν ορυζώνας σε άνυδρη και χέρσα γη.

Με του κορμιού τους πόνους συνοουσιάζεται σαν της καμπάνας της
φθαρτότητας αντηχεί το αμείλικτο κάλεσμα.

Αυτοσκοπός τους μία κηδεία σου πρόωρη με την εκμαυλισμένη σου ζήση
απέθαντη να ουρλιάζει μες το φτηνό φέρετρο που άοκνα για σε
μαστόρεψαν οι ατιμώρητοι φονιάδες.

Της οσμηρής αυτάρκειας οι κτήτορες κείνοι που με πτωμαίνες και
χρυσοποίκιλτα αυθαίρετα άμφια φκιασιδώνονται.

Κατάματα σε κοιτούν και σε οσμίζονται την παραίτησή σου ποθώντας να
αντιληφθούν κι από τον επιθανάτιο ρόγχο σου να ευφρανθούν.

Αλυχτούν παντού οι κήρυκές τους αδημονώντας τα ποταπά εύσημα να
δρέψουν μέσα στων ερειπίων την επικυρωμένη σιγή, μες των διωγμένων κι
εξοστρακισμένων τα σπίτια.

Αντίλαλος κανένας μέσα στη σιγαλιά των φοβισμένων, μπροστά στα
πρόστυχα χρυσοποίκιλτα δώματα των θρασύδειλων επικυρίαρχων.

Απάντηση καμιά από τους αφανείς δημαγωγούς κι αμπελοφιλοσόφους
που κάποτε τρανά ακεραιότητας σκήπτρα κράδαιναν και τώρα πλέον μες
της λησμονιάς και της αυτοαποσιώπησης τα ψυχρά θέλγητρα κρύβονται.

Σαν χορτάτα εργαστηριακά ποντίκια στο κλουβί που το οικτρό τους τέλος
φυσικοεπιλεκτικά αδυνατούν να προαισθανθούν.

Αυτοί που κάποτε έλαμψαν κι έμπνευση διέγειραν, αυτοί που
απροσχημάτιστα της αρετής το λάβαρο σήκωσαν.

Αλίμονο σε κάθε φάρα αδύναμη, αλίμονο στου φτηνού γυαλιού την
πρόσκαιρη γυαλάδα.

Δριμύς χειμώνας η απελπισιά που τα μέσα νεκρώνει μία ώρα αρχύτερα
μέσα στις ήττας και της οριστικής σκλαβιάς τον ανεπίστροφο χρόνο.

Κατακρημνίζονται οι ελπίδες οι ψεύτικες μέσα στο βαραθρώδες χωνευτήρι
των ανεκπλήρωτων πόθων γιατί άξιοι δεν υπάρχουν πλέον την σπίθα να
ανάψουν στις αξιοπρέπειας το έρημο ιερό.

Λεβέντες δεν υπάρχουν τίμιο πρόσφορο για να γενούν γόνιμα ματώνοντας
της αρετής τον βεβηλωμένο βωμό.

Τον νικηφόρο Ήλιο θαρρετά να ξανακοιτάζουν άκαυστοι από τις αέναες
ριπές του κι όμορφοι μέσα στην απρόσκοπτη συμπαντική ευταξία.

Τούτη η ενοχική ταφόπλακα η αβάσταχτη που τα στήθια μας ολημερίς
στοιχειώνει από άγνωρα χέρια είναι λαξευμένη.

Σαν κρύος άνεμος που λυσσομανά οι τύψεις σαρώνουν κάθε λευτεριάς
οιωνό .

Η επιβεβλημένη στατικότητα, των δεμένων χεριών σφίγγει πιότερο τα
σχοινιά ματώνοντάς τα επώδυνα.

Βιωματικές γνώσεις χρόνων σε οσμηρά σεντούκια στριμώχνονται δίχως
χρηστικότητα, δίχως υστεροφημία ενώ των ερπετών τα συρσίματα ηχούν
πάνω στα νεκρά φύλλα της Άνοιξης που τέλεψε.

Ουρλιαχτά δικαίου και οймωγές, αγέρα δεν βρίσκουν για βαρκάρη να τις
σεργιανίσει μέχρι των ευήκων και σωφρόνων το ασφαλές απάγγειο.

Μόνο αναμνήσεις στομφώδεις των αυτόκλητων σωτήρων και
λαμπαδηφόρων πλανιούνται πάνω από το χορταριασμένο νεκροταφείο
αυτών που πίστεψαν, αυτών που πόθησαν.

Χρισμένοι και άδικοι τους μνημονεύουν τα κόκαλά τους μαγαρίζοντας
καπηλευόμενοι την ανεξίτηλη και άδολη γραφή τους με λόγια της φωτιάς
και κορμιά σφριγηλά, στιβαρά, αιθέρια

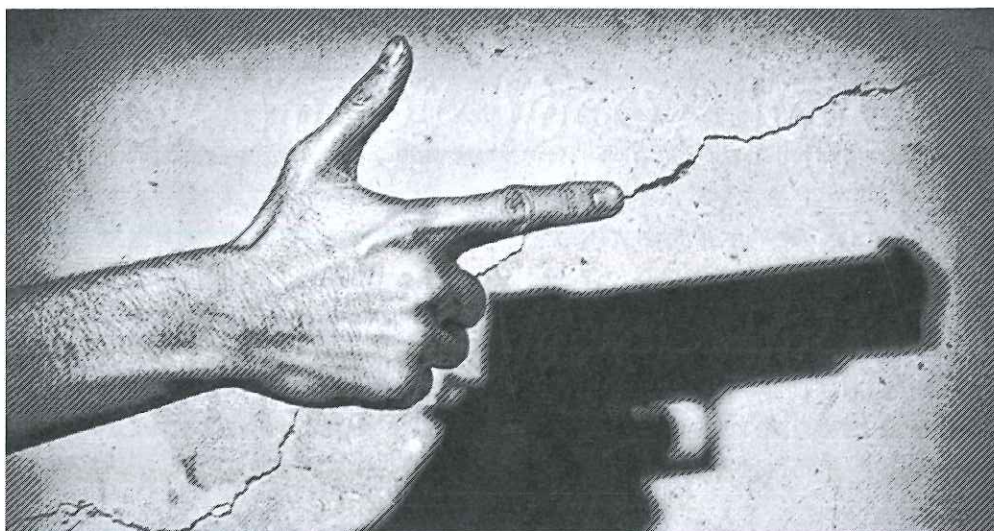
Ομορφιά που σε μίσησαν ...

Τελειότητα που των σημαδιακών ο φθόνος σε χαράκωσε ...

Σε αστραφτερό καταγώγιο, με λαύδανο μεθοκοπά η σημαδεμένη
παλλακίδα ενός Αυτοκράτορα αιμοσταγούς, της λησμονιάς το χάδι
αποζητώντας, τις φρικώδεις ουλές της πασχίζοντας για πάντα να
ξεχάσει, τη δροσιά των δακρύων της που στέρεψαν αναπολώντας.

Μιας νεκρής ζήσης με χυμούς συμβατικούς θιασώτρια ...

Εθνικιστές και πολιτισμός

του Αθανάσιου Γιαλαμά

Ένα θέμα που έχει υποβαθμιστεί στον λεγόμενο 'εθνικιστικό χώρο' από κάθε λογής ομάδες, κινήματα, κόμματα, παρατάξεις κ.λ.π. είναι ο πολιτισμός. Αν και ο Ελληνισμός στηρίζεται στο σύνολό του στα πολιτιστικά στοιχεία που άφησαν οι πρόγονοί μας, εν τούτοις οι σημερινοί διεκδικητές της εθνικής κληρονομιάς, το θέμα πολιτισμός, το έχουν σε τελευταία μοίρα. Μπορεί να ιδρύθηκαν δύο - τρία πολιτιστικά ιδρύματα, για τα μάτια του κόσμου, όμως παρέμειναν στους τίτλους, στις σφραγίδες, στις πινακίδες. Δεν τα προχώρησαν, δεν τα αξιοποίησαν, δεν τα εμπλούτισαν. Τόσο οι ... εξωκοινοβουλευτικές προσπάθειες, όσο και οι ... κοινοβουλευτικές δεν προχώρησαν, όχι γιατί δεν υπήρχαν άτομα για να στελεχώσουν τα πολιτιστικά τμήματα, αλλά γιατί οι ηγεσίες ήταν ανίκανες να ελέγξουν τα τμήματα αυτά. (Το ίδιο ισχύει και για τις προσπάθειες της πολιτείας. Από το υπουργείο 'πολιτισμού' έως και τις πολιτιστικές επιχειρήσεις των περιφερειών και δήμων.) Δυστυχώς τις ανωτέρω προσπάθειες τις υπονόμευσαν οι ίδιοι οι δημιουργοί που το μόνο που τους ένοιαζε ήταν τα οικονομικά οφέλη. Η 'αρπαχτή'. Χωρίς βάσεις. Χωρίς σχέδιο. Χωρίς στελέχωση. Λίγες εκδόσεις, χωρίς ιδεολογικούς προσανατολισμούς, αν και έπρεπε να υπάρχουν βιβλία που να απευθύνονται σε όλες τις ηλικίες από τις προσχολικές έως και τις μεγαλύτερες. Βεβαίως ο τομέας βιβλίο ή έντυπου υλικού (εφημερίδες, περιοδικά, φυλλάδια ...) καταλαμβάνει μικρό ποσοστό στον πολιτιστικό τομέα.

Η εικόνα καταλαμβάνει ένα σπουδαίο και μεγάλο ποσοστό. Αυτόν το τομέα δεν τον έχει αγγίξει το σύνολο των οργανωμένων εθνικιστών. Ούτε φωτογραφία ούτε ντοκιμαντέρ ούτε ταινίες μικρού μήκους κ.λ.π.

έχουμε δει, εκτός από πρόχειρα βιντεάκια με τις διάφορες εκδηλώσεις. Αν και υπάρχουν αξιόλογοι συναγωνιστές που ασχολούνται με τις τέχνες αυτές. Στον τομέα Θέατρο υπάρχει ένα μεγάλο κενό. Και στον αθλητισμό επίσης. Αν εξαιρέσουμε την ομάδα Μαιανδρος στην Αθήνα, που δημιουργήθηκε στα μέσα της δεκαετίας του '80. Στα εικαστικά ... μαύρη ειν' η νύχτα στα βουνά ... Καλλιτέχνες υπάρχουν στον χώρο. Αξιόλογοι. Ακολουθούν τον μοναχικό τους δρόμο, χωρίς την υποστήριξη από κάποιον οργανωμένο φορέα. Στην μουσική και στο τραγούδι επίσης υπάρχουν συναγωνιστές που ασχολούνται είτε με την παραδοσιακή μουσική, είτε με σύγχρονη, είτε με ροκ, είτε με χιπ χοπ, ή με άλλα είδη. Δεν στηρίχτηκαν, δεν καταγράφηκαν, δεν ενισχύθηκαν. Εκεί που έπρεπε να υπάρχει μια επιχείρηση που να υποστηρίζει αυτούς τους καλλιτέχνες και να προβάλλει τα έργα τους, ίσως και μια δισκογραφική εταιρία 'δικιά' μας δεν θα ήταν άσχημη ιδέα. Μακριά επίσης είναι οι ηγεσίες του χώρου από τον λεγόμενο πνευματικό κόσμο. Συγγραφείς, λογοτέχνες, ιστορικοί, λογοτέχνες, ερευνητές, λαογράφοι, ποιητές, στιχουργοί ... μόνοι τους παλεύουν να καθιερωθούν στο πνευματικό γίγνεσθαι, ενάντια στην θολοκουλτούρα που στηρίζει το σάπιο πολιτικό σύστημα. Και όμως όλα τα παραπάνω θα μπορούσαν να αναπτυχθούν μέσα από ένα από τα ιδρύματα που δημιουργήθηκαν. Όμως οι ηγεσίες αντί να κατευθύνουν οπαδούς, φίλους, μέλη, υποστηρικτές σε πολιτιστικά επίπεδα έγινε το αντίθετο. Οι αγράμματοι, οι αμόρφωτοι και απολίτιστοι, επέβαλαν το χαμηλό τους πολιτιστικό επίπεδο στις ηγεσίες που ... έχασαν την μπάλα. Φθάσαμε στο σημείο να παρουσιάζονται οι εθνικιστές ως ... βάρβαροι και ... ούγκανοι, από τις πράξεις των 'νεοσυναγωνιστών'. Και όμως υπάρχουν εκατοντάδες συναγωνιστών που ασχολούνται με την πένα. Αξιόλογοι και αναγνωρισμένοι στις κοινωνίες που ζούνε. Μη αναγνωρισμένοι όμως από τις ηγετικές κλίκες, που δεν συμπαθούν όποιον ξεχωρίζει και 'έχει κάτι να πει'. Άλλωστε ο κάθε αρχηγός έχει το αλάθητο του Πάπα. Αυτό βέβαια επιβάλουν και οι συμμετέχοντες στην αυλή του 'ηγέτη'. Άλλος ένας τομέας που έχει άμεση σχέση με τον πολιτισμό είναι και τα Μ.Μ.Ε. Η προβολή των διαφόρων εκδηλώσεων χρειάζεται. Τα σύγχρονα μέσα έχουν αυτήν την δυνατότητα. Ακόμα και για την δημιουργία νέων καλλιτεχνών η τάσεων. Το διαδίκτυο είναι ένα μέσον που μπορεί να χρησιμοποιηθεί. Όμως ελάχιστες είναι οι διαδικτυακές προσπάθειες σε ραδιόφωνο και τηλεόραση. Και σε αυτές τις προσπάθειες όμως, μετρημένες στα δάκτυλα του ενός χεριού είναι οι αξιόλογες εκπομπές. Τελειώνοντας τονίζω ότι πρέπει να προσεχθεί από τους συναγωνιστές ένα σημείο που έχει απαξιωθεί. Οι πολιτιστικοί φορείς. Εκεί όπου δεν υπάρχει καμία αρχή ούτε ακόμα και ενορία υπάρχει ένας πολιτιστικός σύλλογος. Κάθε χωριό ακόμα και το πλέον απομακρυσμένο, έχει τουλάχιστον έναν. Χιλιάδες σε όλη την Ελλάδα. Είναι τα τελευταία πολιτιστικά κύτταρα. Μέσα τους υπάρχουν

αρκετά εθνικιστικά στοιχεία, υπάρχει η παράδοση, υπάρχουν τα ήθη και έθιμα. Είναι αυτονόητο ότι δεν αξιοποιήθηκαν οι πολιτιστικοί αυτοί φορείς από τους ... ηγετίσκους του εθνικιστικού χώρου. Συνελώντι ειπείν ... τα πολιτιστικά τα αποφεύγουν οι 'εθνικιστές' όπως 'ο διάολος το λιβάνι'. Και αυτό είναι λάθος. Και ό,τι λάθος δεν ταιριάζει σε εθνικιστή. Αισιοδοξώ ότι θα αλλάξει η κατάσταση από τους αυριανούς εθνικιστές.

Αθανάσιος Γιαλαμάς

(Πρόεδρος του Δ.Σ. της Ένωσης Πολιτιστικών Φορέων Έβρου 2008 - 2015)

Λύκοι ανάμεσα στα πρόβατα
της αστικής δημοκρατίας!